



GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.



GÖTEBORGS
UNIVERSITET



LUNDS
UNIVERSITET



UPPSALA
UNIVERSITET

(Br.) Telt
L.

LOTSSENS SON.

HISTORISK BERÄTTELSE

AF

J. O. ÅBERG.



STOCKHOLM.
HENRIK LINDGREN.

1883

LOTSSENS SON.

HISTORISK BERÄTTELSE

AF

J. O. ÅBERG.

STOCKHOLM.
HENRIK LINDGREN.

ÖREBRO 1883.

BOHLINSKA BOKTRYCKERIET.

1.

Enkan och hennes son.

På en af de minsta öarne i Stockholms skärgård låg en liten bräcklig stuga, hvars yttre starkt påminde om det lutande tornet i Pisa, och det var högst besynnerligt att kojan höll stånd emot de våldsamma stormar, som höst och vår upprörde östersjöns vågor.

Men stugan qvarstod emellertid, fast inkilad emellan trenne bergklintar och var på alla sidor skyddad för vindens raseri. Väl tjöt den mäktige ilen, men den gjorde intet ondt, ty den dansade helt hastigt förbi bergväggen och skickade blott en svag andedrägt till kojan, och så for den vidare.

I denna stugga bodde på 1700-talet en gammal gumma med sin ende son. Fastlandets innevånare kallade henne "sjöjungfrun", och det måtte blåsa aldrig så hårdt, man såg henne det oaktadt i sin starka blekingseka, den hon ärft efter sin man, tumla om med de vreda vågorna, vid hvilka tillfällen hon alltid hade sonen med sig.

Pojken var vid vår berättelses början 17 år, men ovanligt stor och stark för sin ålder. Guldgult hår flöt i rika lockar omkring ett verkligt apollohufvud. Ljusblå ögon, romersk näsa och ett par fylliga läppar, kinder brunstekta af solen och en panna, som i hvithet täflade med alabastern, sådan var Anton Tufvesson, sin mors stolthet och glädje.

Fadern hade för tre år sedan gått hädan, lemnande sin maka stugan, båten och pojken, samt yrket att lotsa fartyg inomskärs, hvilket sistnämnda han gjorde till allas fullkomliga belåtenhet.

Gumman var 50 år, men bibehöll dock alltid ett ungdomligt sinne och en härdad kropp.

Född och uppfödd på den lilla ön hade hon så införlifvat sig med detta enformiga lif, att om hon nödgades blifva i land öfver en dag eller natt, var hon orolig och längtade åter till den ö, som utgjorde hela hennes glädje.

Och när Anton växte upp och fick begrepp, då sysselsatte sig modern förnämligast med hans uppfostran, lärde honom det lilla hon sjelf kände, nemligen räkna, skrifva och läsa samt sköta båten.

Men framför allt ingjöt hon i hans unga hjerta en orubblig förtröstan på den Allgode; lät honom läsa i naturens stora bok; visade honom i blomstrens prakt, jordens fruktbarhet och hafvets väldiga storhet och majestätiska skönhet, Guds allmakt och vishet. Och med begärlighet lyssnade ynglingen till den älskade moderns råd och förmaningar, ty i hans unga hjerta fanns ett echo af hvad modern talade, och många gånger kunde han, vaggad af de småkrusiga vågorna, timalt sitta försjunken i djupa betraktelser, än skådande upp mot himlahvalfvet, än låtande sina blickar irra ut efter den jemna ytan. Och alltid smög en djup suck öfver de späda läpparne då han varseblef något fartyg, som, med glänsande segel, ilade okända öden till möte.

Modren, som kände sonens anlag för sjömanslifvet, var bedröfvad när hon tänkte på att hennes både far och man funnit sin graf i det våta elementet. Men likväl var hon så förständig, att hon icke ville hindra den älskade sonen att följa sin böjelse, förlitande sig på Guds beskydd, antingen han var på sjön eller i land.

När Anton talade med henne om fjerran belägna länder, deras förmodade rikedom och prakt, då glänste hans ögon af glädje.

Äfven på hafvet bor Gud. Han är när alla i mildt och stilla väder, han är när dem i stormens raseri och på hafvet, det vida, oändliga, praktfulla hafvet med sina leende, krusiga böljor, sina mot

skyn upptornade vågpelare, fräsande svall, rytande bränningar och förfärliga afgrundsdjup, der känner sjömannen att en starkare hand finnes, en hand, som leder honom antingen till det bestämda målet, eller sänker honom i den våta grafven. Och oftast finner han sitt slutliga hvilorum i det element han valt; han kämpar med det och leker på dess skimrande rygg, men hafvets son slungas till dess faders barm och vågorna sjunga hans liksång och de små nereiderna dansa glädtigt öfver de gömda benen och insöfva år ifrån år allt flera i sina drypande armar.

En mörk höstkväll sänkte sina skuggor öfver jorden. Hela naturen slumrade, ej ens den minsta krusning upprörde hafvet, men på himlahvalfvet tindrade stjernorna och strålade så mildt igenom det nattliga dunklet.

Utanför den lilla ön låg en vacker brigg för ankar.

Den väntade på Anton.

En hel vecka hade fartyget legat der, och kunde för vindstilla icke komma en enda kabellängd framåt. Under denna tid hade Anton varit en flitig gäst ombord, och kaptenen — en gammal sjöbuss, som fattat tycke för den hurtige ynglingen — frågade honom en dag, om han ej skulle hafva lust att medfölja till Brest.

»Om jag får för mor», svarade Anton med en djup suck.

»Än din far, gosse?» frågade kaptenen deltagande.

»Far dog för tre år sedan.»

Följden af detta korta samtal blef att kaptenen följde Anton i land och anhöll hos modern att få taga sonen med sig på försök en resa.

Efter en stunds öfverläggning biföll hon, slöt sonen i sina armar, upprepade alla råd och förmaningar, och sade till slut:

»Haf alltid Gud för ögonen, barn; uppför dig som en hederlig man och skrif hem så ofta du kan.»

Anton lofvade att göra så; ännu ett famntag, en kyss — och den gamla modern var ensam med sin smärta och sin saknad.

Länge stod hon vid fönstret, som vette åt hafvet; hon såg båten lägga till vid briggens sida, sonens få effekter bäras upp och derefter honom sjelf vig och lätt följa efter. Då knäppte hon tillsammans sina darrande händer och bad länge för Antons lycka.

Men när hon om morgonen kastade blickarne utåt hafvet, var det tomt. Endast vid horizontens yttersta rand varnade hon en glänsande punkt, som alltmera försvann. Det var briggen.

Anton satt tyst och drömmande i båten, som förde honom ut till sin blifvande bostad. Vid hans sida hade kaptenen tagit plats.

Kapten Häger var en sextioårig gubbe, som i fyratio somrar befarit hafvet. Han var barsk och tålde inga försummelse, men tillgängling för den, som noga rättade sig efter honom, d. v. s. var påpasslig i hvad tjensten rörde.

Båten stötte mot sidan, kaptenen gick förut och Anton följde efter. Men när ynglingen skulle hoppa ned på däck, hindrades hans fot af en tågända och han föll på näsan.

»Drummel!» röt styrmannen, en lång rödhårig karl med ett riktigt bofansigte.

Anton betraktade den brutale några sekunder med stadiga blickar, derefter svarade han lugnt:

»Det kan väl hända hvar och en att han snafvar.»

Styrmannen blef gröngul i synen af raseri. Han yttrade ingenting, af den anledning att kaptenen, för hvilken han hyste stor respekt, närmade sig, men för sig sjelf mumlade han:

»Duskålen är odrucken. Akta dig, pojke.»

Redan vid det första steget i verlden hade Anton erhållit en fiende, en hätsk fiende, såsom

man kunde se af de hotfulla blickar denne slungade på den stackars ynglingen.

Antons glada sinne, förstämmt genom afskedet från modern, fördystrades ännu mera till följd af ofvannämnde händelse, och han kände sig ensam och öfvergifven. All den väntade herrligheten syntes honom i detta ögonblick endast såsom skimrande irrbloss, och de sköna luftslott hans barn-domsfantasi upptimrat, sjönko allt djupare ned i verklighetens svarta dy. Men sömnen lade sig smekande öfver hans ögon, och drömmen lät honom ila åter till den lilla stugan och den gamla, sorgsna modern.

Då han vaknade märkte han af fartygets rörelse, att det gick framåt. Hastigt skyndade han upp, vände de tårfyllda blickarna mot land och såg i morgonens första gryning den kära ön försvinna i fjerran.

Det enda, som vederqvickte honom, var arbetet, och med ifver utträttade han hvad som honom förelades.

Väl försökte styrmannen att reta honom, men Anton undvek alltid så mycket som var möjligt att tala med honom.

Äntligen utbredde sig Nordsjön för deras ögon. Anton hade så ofta hört detta haf omtalas såsom ett ibland de farligaste för seglare, der många tusen funnit sin graf, och nu skulle han sjelf befara det, vid hvilken tanke hans ungdomliga sinne intogs än af fröjd, än af bäfvan.

Briggen dansade lätt och behagligt öfver de blå vågorna, och en frisk vestlig bris fyllde de hvita seglen.

Alla voro glada och belåtenheten aftecknade sig i kaptenens drag när han någon gång gjorde sin rund för att se till sina gossar.

Sedan han en stund talat med styrmannen om väder och vind, närmade han sig Anton och frågade:

»Är du rädd för en storm, pojke?»

»Nej, kapten», svarade ynglingen käckt.

»Ja, min gosse, en storm i Nordsjön är också helt annat än vid en ö; de vågor du der tyckte vara så stora äro mot dessa blott en smul sjö.» Derefter vände han sig till besättningen och sade:

»Ned med seglen, utom klyfvaren och bofvenbramseglet. Flinkt till väders. Inom en halftimme ha vi nordosten på oss och vi ska visa att vi ha våra saker i ordning.»

Kaptenen gick ned sedan han sett till att befallningen utfördes så, som han ville.

Det dröjde icke länge förrän nordosten, såsom kaptenen sagt, infann sig med häftiga vindstötter. Vågorna började efter hand att stiga och snart rullade de bakom fartyget, slungade det med förfärlig hastighet framåt och hotade att helt och hållet sänka de knakande plankorna i djupet.

Men alla voro på sin plats. Kapten Häger var bister att påse, bistrare än sjelfva nordosten, och hans kommandorop öfverröstade stormen.

Briggen rusade fram genom de fräsande vågorna och skummet yrde uppåt masterna, men framåt bar det.

Fat och allt det som ej var fastsurradt, slungades hit och dit, och det var lifsfarligt att komma i vägen för dem.

Kaptenen egde tvenne kanoner, hvilka man glömt att surra fast. De lågo i fören, och då briggen reste sig och bogsprötet pekade mot himmelen, rullade de ned midskepps, der de stannade vid eftersta masten.

»Fort gossar, bind ka — — —.»

Han fick ej sluta sin mening, förrän tvenne brottsjöar från lovart kastade briggen på sidan med den häftigheten, att kanonerna rullade från sin plats och slungades med sådan fart mot bastingeringen, att det svaga värnet splittrades och förstörelseverktygen försvunno i djupet.

»Seglen ned», skrek han ännu en gång och drog upp en pistol, den han kallblodigt spände. Nu framträdde en matros, satte foten på vantena

och klättrade uppåt, men hann icke långt på sin vådliga bana, då en förfärlig by kastade honom som en boll utåt hafvet.

Alla voro förstummade och öfver de härdade sjömännens väderbitna anleten bredde sig en märkbar blekhet och läpparne hviskade:

»Frid med dig!»

Kapten Häger vände sig bort för en stund, men snart återgaf faran hans själ den medfödda kraften. Lika hotande som åskmolnet gick han fram till Anton, höjde pistolen mot ynglingens panna och sade:

»Ingen vill lyda. Gå genast upp och berga seglet, eljest äro vi förlorade.»

»Bort med pistolen, kapten», svarade Anton och såg förmannen djerft i ögat, »vill jag nödvändigt dö, så kan det ju vara detsamma om det sker genom en kula, eller i hafvet. Jag ska' gå, men skulle jag drabbas af samma öde, som min kamrat, så framför min sista helsning till min mor, och säg henne att min yttersta tanke var: hon och Gud.»

Derefter gick ynglingen med högburet hufvud till ena relingen.

Kaptenen följde efter, icke med höjdt vapen, utan eftersinnande. Antons enkla sanning hade på det gamla hjertat utöfvat sin verkan. För att kunna hålla sig fast, slog Anton armarne kring vanten och tryckte sig intill den med hela sin kraft.

Tacklaget darrade och knakade, hvarje minut tänkte han att det skulle slungas öfver bord och hans våta graf bäddas vid den förutgångne kamrattens sida. Hans läppar darrade, men kraften svek honom icke, och efter stora ansträngningar uppnådde han målet. Der påträffade han en slingrande tågända, lyckades få fatt i den, slog den omkring midjan och masten och beslog seglet efter en halftimmas möda.

Derefter nedsteg han lika varsamt, kaptenen kramade hans hand och kamraterna samlade sig omkring honom för att med ord och åtbörder tacka honom för allas räddning.

Endast styrman Nils sade ingenting, men inom sig förbannade han väder och vind, som icke förmodde slunga den af honom så hatade pojken utom relingen.

Två dagar måste briggen uthärda stormen och under hela tiden kom ej en blund i besättningens ögon. På tredje dagen lugnade det, några segel tillsattes och inom qvällningen sågo de Englands fyrar glimma på afstånd. Öfverallt möttes spillror af sönderslagna fartyg och emellan dessa förödelsens kännetecken ilade den svenske briggen oskadd mot målet.

2.

Det första steget i verlden.

En mulen Novemberdag 1781 företedde staden Brest en liflig anblick. Ammunition forslades ned till hamnen, stora truppmassor marscherade samma väg och på redde låg den franska flottan för ankar, väntande på armeringen och god vind för att löpa ut och bestå en dust med Albions sjömakt.

Det var naturligt i sådana omständigheter att en mängd lösdrifvare af alla nationer skulle infinna sig för att delta i expeditionen och att ett förfärligt virrvarr härigenom skulle uppstå.

Stadens krögare voro isynnerhet förtjusta öfver rörelsen och den alltjemt tillströmmande människomassan, ty på krogarne skulle sista fyrken nedläggas.

Kring ett aflångt bord på ett af medelvärdshuset hade en skara sjömän församlat sig, drickande, rökande och svärjande hvar och en på sitt tungomål. Mest skräflade likväl en liten klotrund fransman med yfviga mustascher och uppkammad tupé, och när han skrek måste alla tiga.

»Det är som jag säger», utropade han och slog knutna handen i bordet så att glas och stop hop-

pade om hvarandra. »Det är precist som jag säger, tiden är nu inne för er gossar, att visa om ni ha mod i bröstet eller ej. De här fördömde engelsmännen söka nu gräl med hela världen, och om jag vore kung i Spanien och Holland och Tyskland eller hertig i Turkiet, skulle ingen portersörplande, biffsteksmumsande engländare komma ut med sin klumpiga fot på ett däck, jag skulle kölhala hela deras pråmflotta, så sant jag heter Jean.»

Pratmakaren såg sig omkring, liksom ville han utröna hvad verkan hans tal utöfvat, men alla åhörarne sutto tysta och skådade med likgiltiga blickar ned i glasen och bägrarne.

»Jag tror, vid påfvens glatta haka», skrek Jean ånyo, »att ni inte fått mål i munnen. Är det reson att inte svara när jag, en öfverkonstapel i vår allernådigaste herres och konungs, Ludvig den sextondes segerrika eskader, jag, Jean Vauban, frågar?! Jag menar att ni äro döfva och du, rödskäggede svensk derborta, har du också mistat målföret!»

Den tilltalade, som satt nedböjd längst bort i en vrå, vände sig hastigt om vid denna föga vänliga fråga och fäste sina blickar skarpt på fransmannen.

»Nå, du svarar inte heller», sporde fransmannen åter med en förtrolig blinkning.

«Om du fått så förbannadt högt mål, tycker jag du allt kan dämna luckorna en smula», svarade svensken, hvilken var vår bekante styrman Nils.

»Nå, nå, kamrat», genmälte fransmannen och gick bort till vrån, »du behöfver inte bli så het; vi känna hvarandra se'n lång tid tillbaka och byta inga hårda ord i otid.»

»Sannt, konstapel», svarade Nils försonad, »men eftersom jag fått så ledigt tillfälle att prata med er, så har jag ett förslag att göra; ni behöfver ju folk?»

»Ja, så många jag kan anskaffa, och löjtnanten har lagt mej på hjertat att inte komma ombord såvida jag inte har sex gastar åt honom. Jag har nu fem, men fan vet hvar jag skall ta' den sjetta.»

Nils blinkade hemlighetsfullt, tog konstapeln i armen och förde honom in i ett på sidan beläget rum.

Der dröjde de en stund, och när konstapeln kom ut spelade belåtenheten på hans anlete, och han utropade i det han smällde med fingrarna:

»Präktig pojke, den styrmannen! Fan så bra, duktig pris, ung, lång, stor och stark. Löjtnanten skall nog tycka om en sådan fångst; fallen för uppstudsighet, men hjälpes lätt med daggen.»

Derefter vände han sig till de öfriga sjömännen och sade med halfhög stämma:

»Gossar! Vi ska' knipa en pris i natt. Det var fan så bra att de der tyskarne aflägsnade sig. Ä' ni med att annamma en pojke, stark som fan?»

»Ja, ja, konstapel», ropade alla enhälligt, »vi bistå dig; kan tro, att den der rödhåringen sållt honom! Hi, hi, hi!»

»Hi, hi, hi», skrattade Jean och gjorde vidunderliga piruetter med de smala benen.

»Hur dags gäller det, konstapel?»

»Klockan elfva vid bron, der svenska briggens båt ligger, ni vet hvar det är?»

»Ja, död åt engelsmännen», skallade det från sjömännens läppar.

Klockan slog i detsamma half elfva.

När sista slaget förklingat reste sig konstapeln, drack ur det sista glaset, kastade vårdslöst betalningen på disken och närmade sig dörren. De fem sjömännen följde raglande och under vilda dryckessånger, och stodo snart i det fria.

Men nu inträffade en total förändring med dem. Skrattsalfvorna och svordomarne upphörde; tysta som skuggor följde de sin anförare genom de trånga gatorna och anlände till skeppsbron just som klockan slog tre qvart.

Anton hade aldrig sett någon stad. Modrens lilla ö och den midtemot belägna stranden af fast-

landet, se der hans verld! Det var således icke underligt om hans hjerta vidgade sig af mod och lefnadslust.

Den svenska briggen, hvars namn var Maria, kastade ankar på yttre reddan straxt utanför örlogsfartygen, hvilka till skydd för staden lågo i en halfcirkel. Ynglingens öga irrade från det ena fartyget till det andra, och blickarne glänste af mod och lust. Bröstit andades så fritt, och han tyckte äfven att sjelfva luften var annorlunda än hemlandets.

»Ack, den som finge följa dessa fartyg», tänkte Anton. Men genast fördes hans nästa tanke till en liten ö på fosterlandets ostkust, till en bräcklig hydda, der han såg en åldrig moder med darrande händer bedja för ende sonens lycka, och då längtade han hem för att få sluta den kära i sin famn och omtala allt det sköna och märkvärdiga han redan tyckte sig hafva sett i främmande länder.

Dagen efter Maria ankrat bad Anton om tillstånd att få gå i land.

»Det får du gerna, min gosse», sade kaptenen, »men du får ej misstycka om jag — enär du gör din första resa och således är okunnig både i språk och seder — ger dig en lektion huru du bör förhålla dig, så att du icke råkar i klorna på elaka människor, hvaraf staden i dessa bedröfliga krigstider hvimlar. Besök ej krogarne, dessa lastens nästen, sky dem som pesten. Visa aldrig i ungdomligt öfvermod att du eger penningar, ty då torde det hända att jag i morgon hittar din kropp i hamnens vågor. Gif dig ej i samtal med någon människa och aldraminst med den, som först tilltalar dig. Var höflig mot alla och passa vid båten i qväll klockan elfva.»

»Tack, kapten», svarade Anton, »jag skall följa edra råd så mycket som jag kan.»

Med dessa ord hoppade han i båten och efter honom styrman Nils, som ilskefullt mumlade:

»Du kunde så gerna tagit afsked genast, ty i morgon trampar du ett helt annat däck än Marias.»

Båten stötte mot kajen, Anton hoppade lätt upp på bryggan, vinkade farväl åt sina kamrater och styrde marschen uppåt staden.

Styrmannen såg efter honom med ett hänleende och utbrast:

»Den sorglösa ungdomen, han går nu sitt förderf till mötes, ha, ha, ha!»

Det onda, såväl som det goda har yttringar för sina tankar; endast motiverna äro olika. När den goda tanken hviskar med engelns stämma, hväser den onda med ormens klufna tunga.

Anton följde den första gata han påträffade. Folket böljade öfverallt, man knuffades, skrek, svor och larmade icke olikt den babyloniska förbistringen. Fulla matrosar med flottans tecken på axlarne, handelsbetjenter, arbetare, landtsoldater, ja Gud allena kunde räkna alla typerna — trängdes i ett brokigt virrvarr.

Här och der såg man visserligen en och annan polisbetjent sticka fram hufvudet, men tordes icke visa mera, emedan uppträdet af en "ordningens upprätthållare" i denna tumultuariska tid, då hvar och en liksom spekulerade på att få husera som han ville — nu kunnat leda till uppror. Dessutom voro de värda herrarne så försigtiga och rädda om sina dyrbara personligheter, att de med all makt satt dem i säkerhet — det fick sedan gå med ordningen som det kunde.

Anton vandrade oupphörligt omkring, såg så mycket, som kunde ses, blef knuffad hit och dit, och utdelade ganska bastanta knuffar tillbaka. Många öga följde hans höga gestalt, och det friska anletet ådrog sig mången forskande blick.

Men Anton märkte det icke, han hade kommit för att se på ståten, hvilken han tyckte öfvergick allt, hvad han gjort sig begrepp om.

Vid slutet af den gata han gick var en folksamling, som för det larm den gjorde ådrog sig hans blickar, och han beslöt att gå dit.

Midt uti folkhoppen, som bestod af idel matrosar, bland hvilka här och der skönjdes en landt-

soldat, stod en liten svartmuskig man, pratade och gestikulerade endast så, som söderns folk kunna det. Massan tycktes med ifver afhöra talaren och esomoftast hördes väldiga hurrarop, i synnerhet då engelsmännen nämndes.

Huset, utanför hvilket hopen samlat sig, var ett värdshus och der trängdes folket som i en bikupa. Kring ett stort, rundt bord i största rummet sutto fyra män i flottans uniform och framför dem lågo högar af guld.

Nyfiken gick Anton närmare, men studsade tillbaka vid åsynen af guldets. En aning sade honom att han skulle undvika detta ställe, och han ämnade draga sig tillbaka då en af de fyra hejdade honom, i det han artigt bugande frågade hvad ynglingen önskade.

Anton, som icke var så hemmastadd i språket, att han tilltrorde sig kunna svara — han hade endast på lediga stunder blifvit undervisad i franskan af kaptenen — gjorde en afvärjande åtbörd till tecken att han icke förstod.

Fransmannen tilltalade honom derefter på engelska, tyska och italienska, men alltid med samma framgång.

»Förstår inte», tillade Anton, mera för sig sjelf och kände en djup grämelse öfver att han var så okunnig.

Men den efterhängsne fransmannen hade knappast hört ynglingens halfhögt uttalade ord, förrän han ropade, i det han slog händerna samman:

»Aha, en svensk; kom in och drick ett glas med oss.»

Som en blixträffade Anton kaptenens förmaning: gif dig icke i samtal med någon menniska och aldraminst med den, som först tilltalar dig.

Vid denna tanke vände han fransmannen ryggen och gick med snabba steg gatan framåt.

Hela dagen ströfvade han omkring i staden. På mat tänkte han icke och han blef heldre utan, än att göra bekantskap med okända personer.

Mot skymningen anträdde han vägen till skepps-

bron med stora steg. Han mera sprang än gick och kom slutligen till det värdshus, der guldhögarne hade lockat så många, men nu fanns der ingen folksamling.

Men inne hördes skrattsalfvor, hessa röster, bacchanaliska eder, med ett ord, ett ohyggligt skrål. Anton stannade ett ögonblick för att hämta andan, han lyssnade, gick intill väggen och lade örat mot fönstret.

»Således hålla mina kamrater till härinne», mumlade han, »här förstöra de den förtjenst de ega.»

Med afsky vände han tillbaka och var just i begrepp att fortsätta sin gång, när ett ångestrop ljud bakom honom, ett rop från en qvinna, och vid ändan af gatan syntes en qvinlig gestalt med hastigt lopp ila framåt, förföljd af tvenne karlar.

»Rädda mig, hjälp, hjälp», voro de svaga orden förföljda i sin ångest kunde framstamma.

Med snabb blick öfverfor Anton sina motståndare och just då en af dem var i begrepp att fatta uti offret — pang! der small en örfil så väl applicerad att fransmannen genast störtade till marken utan att gifva ett enda ljud ifrån sig.

Af den slagnes kamrat syntes inte ett spår.

»Tack; o, tack för ert bistånd!» utropade den okända qvinnan och skyndade fram till Anton just som denne ämnade aflägsna sig, nöjd med den upptuktelse han gifvit våldsverkarne.

Anton erbjöd sig med de få ord han kunde af språket att blifva den okändas ledsagare, hvilket anbud hon antog.

Till en början var ynglingen visserligen litet skygg, som en tio års tärna, men småningom uppmuntrades han af den eldiga qvinnans värtaliga blickar och hennes försök att visa sin räddare erkänsla.

Den unga qvinnan tycktes vara omkring femton år, men fullt utbildad såsom dessa söderns barn i allmänhet äro vid denna ålder. Hennes anlete uttryckte den innerligaste godhet i förening med en viss skalkaktighet, den vi så gerna önska förenad med vårt qvinliga idéal, och när hon log strå-

lade de mörkbruna ögonen af en hänförande glans, en glans sådan, som kan ligga endast i en eldig kvinnas ögon.

Efter en, såsom de unga tyckte, kort vandring, nådde de hamnen, der flickan stannade framför ett ståtligt, palatslikt hus, på hvars port hon lät portklappen några gånger nedfalla.

Anton tyckte att det var så svårt att skiljas från sin nyförvärfvade bekantskap, och det såg ut, som om denna var af samma mening.

Och flickan log så godt mot sin räddare. Den stackars Anton var förbryllad öfver så mycket solsken. Men i ett nu fick han mod, och, innan den okända kunde hindra det, slöt han henne i sina armar och tryckte en lätt kyss på hennes läppar.

Flickan försvann, Anton var ensam på gatan.

»Detta lilla guldkors skall således tolka hennes tacksamhet», mumlade han i det han vägde presenten i handen. »Jag kom likväl icke att fråga efter hennes namn, det var allt obetänksamt, men kanske det står här.»

Och vid det han noga synade korset, upptäckte han tvenne sammanbundna C.

»Hon må vara hvem som helst», tänkte han, »jag behåller korset till ett minne af mitt första äfventyr och af denna vackra flicka, den jag visst aldrig mer får återse.»

Derefter ilade han med snabba steg öfver den korta rymd, som skiljde honom från den plats, der Marias båt låg förtöjd.

Men i samma ögonblick han skulle hoppa ned i båten, der tvenne matroser väntade, erhöll han från sidan ett hårdt slag öfver venstra armen, och då han ville sätta sig till motvärn, blef han kullslagen, ett rep virades omkring hans ben och en näsduk hindrade honom från att ropa på hjälp.

Genast skyndade konstapeln Jean med sitt byte till sin ej långt derifrån väntande båt. Anton nedlades varsamt på botten, och, rodd af fyra starka sjömän, ilade farkosten pilsnabbt genom de frä-

sande vågorna. Då Anton återfick tankeförmågan — svedan af den sårade armen hade nemligen utmattat honom — föll honom korset genast i minnet. Men det fanns på sin plats och detta lugnade honom något.

Hvar befann han sig, hvart fördes han och hurudan skulle framtiden gestalta sig?

Se der de tankar, som upptogo fångens hela själ och gjorde att han icke gaf akt på det högljudda samtal, som fördes roddarne emellan.

Efter en kvarts rodd stötte båten mot sidan af det fartyg den tillhörde; korta, kraftiga befallningar utdelades, och innan den fångne ynglingen hann tänka en enda redig tanke, befann han sig i ett mörkt rum, ensam och fri i sin fångenskap.

Nedstämd och matt af den smärta hans svullnade arm förorsakade honom, kastade han sig ned på de hårda plankorna och tillslöt ögonen.

Men ingen blund kom till hans vederqvickelse, oroliga gyckelbilder upphetsade hans fantasi. Han tyckte sig se blod, höra döendes ångestrop och midt ibland dessa bilder såg han ett ansigte, det han alltid betraktat med afsky och fruktan. Det var Nils han såg.

Ett förfärligt ljus uppgick för honom och han tänkte:

»Det är han, som förrådt mig. Det var hans röst jag hörde på värdshuset.

Men slutligen tog sömnen ut sin rätt. Snart slumrade den svenske ynglingen på det franska fartygets köl lika säker och hägnad af samma Guds skyddande hand som förut på den svenska briggen.

»Hvar i Guds namn är Anton? Intet ondt har väl händt honom?» frågade kapten Häger, då styrman Nils klättrade uppför briggens sida.

»Jag vet inte», svarade Nils med lugn stämma. »Han var ej återkommen till utsatt tid och vi torde inte vänta längre.» Dermed vände han sig från

kaptenen och gick in i sin hytt, der han kastade sig i en hängmatta under det han mumlade:

»Jag vet nog att kaptenen i morgon ska' skicka ut folk för att söka efter den förmente rymmaren, men — ha, ha, ha — ta honom långt i vester, herr kapten! Min plan lyckades förträffligt och jag slipper nu se den der pojken's fatala uppsyn.»

3.

Fregatten Eugenie.

Förrän den unga flickan, hvilken Anton så riderligt försvarat, hinner upp till sin bostad, vilja vi skynda några minuter i förväg för att taga i betraktande de, eller rättare sagdt den person, som kommer att spela en icke obetydlig rol i denna berättelse.

I ett präktigt möbleradt rum finna vi kapten Charles Carnigie, en man omkring femtio år och äkta sydländskt utseende. Växten var icke öfver medelmåttan — de infödda fransmännen äro i allmänhet småväxta — men hela gestalten förrådde styrka i förening med smidighet. Händerna voro ovanligt små, men muskulösa, och när de knötos, tycktes de bestå endast af ben och senor. Ansigtet var uttrycksfullt, ögonen stora, bruna och för deras vredesblixtar hade mer än en djerf sjöbuss darrat. Pannan var hög och kransad af svarta lockar, munnen liten och välformad, ett visst drag deromkring gaf åt hela anletet en prägel af öfverlägsenhet tillika med en okufflig fasthet, och man behöfde icke länge betrakta kaptenen för att se att han var en man, som lärt att herrska med oinskränkt makt så långt den sträckte sig, men herrska med rättvisa.

Kapten Carnigie var också allmänt afhållen af både kamrater, förmän och underlydande, och den

officer eller matros, som blef kommenderad till hans fartyg, han kunde prisa sig tusenfallt lycklig, ty antingen lemnade han sitt hufvud såsom gärd åt någon hvinande kula — en lysande seger, eller också steg han i graderna.

Framåt och aldrig tillbaka var kaptenens valspråk. Ingen fick lata sig, ingen vara rädd, då kom först en hel störsjö af skarpa förebråelser, och om icke detta hjälpte, handgriplig tillrättavisning och det af gubben sjelf, under hvilken execution de svarta ögonbrynen liknade tvenne hotande åskmoln, hvaremellan ljungande blixtrar rasade fram.

Detta Carnigies beteende gjorde att han på sitt fartyg hade de djerfvaste och tappreste sjömännen, men tillika de lydigaste, hvadan hvarje öfverdådigt företag lades på kaptenens skuldra och egna ansvar.

Kaptenen satt i en beqväm ländstol och sträckte makligt ut fötterna på en emma. I hans ansigte märktes ingen glädje, mörka moln drogo esomofkast öfver pannans hvalf, då och då mumlade han otydliga ord och nedsjönk derefter i tyst grubbel.

En qvinna af ungefär samma ålder som kaptenen inträdde. Hennes drag voro icke så regelbundet sköna, men samma liflighet och samma hjertliga uttryck prydde äfven henne.

Det var kaptenens maka, fru Antoinette Carnigie.

Sedan hon några ögonblick betraktat sin grubblande make, under hvilken forskning hennes drag vexlade emellan glädje, sorg och oro, sade hon, mildt läggande sin hand på kaptenens arm:

»Min snälle man, att ej Cathérine är hemma ännu!»

»Nå, än se'n då», svarade kaptenen buttert, »tror du inte att flickungen hittar hem. Det är då fan hvad fruntimren beskärma sig öfver småsaker, som inte ä' värda — — —.»

»Hvad säger du», afbröt kaptenskan förebrående, »är ej qvinnan värd en ömkan.»

»Ömka mej hit och ömka mej dit, men skall du nödvändigt ömka, så gör det när du har något skäl, jag ser ej någon fara alls. Hvem knäfvelen tror du vill ha den ungen, Gu'nås, sådana finns det nog knipptals.»

»Jag menar», inföll frun eftergifvande, »jag menar att Cathérine kunnat råka ut för elaka människor, som — ja, ja; du förstår mig nog; staden är ju uppfylld af sjömän och — — —.»

»Du har vid Sanct Petrus rätt, mor», skrek kaptenen och sprang upp med en ynglings liflighet, »ingen vet hvad som kan hända. Jean, Jean!»

Vid kaptenens rop inkom Jean.

»Hvad befaller kaptenen?»

»Gå genast till pensionen och hemta min dotter; jag är rädd att något ondt skall hända.»

»Skall ske, kapten.» För sig sjelf sade han: Gud bevare den vackra fröken Cathérine.»

Just som betjenten afträdde för att uträtta befallningen, hördes lätta fjät i trappan, dörren upprycktes häftigt och med ett språng låg Cathérine i föräldrarnes armar.

»Du är så upprörd, min flicka», sade kaptenen och såg forskande sin dotter i ögonen, »hvad har händt?»

»Ja, hvad har händt, min älskade dotter?» frågade modern häftigt.

Cathérine omtalade sitt äfventyr och slutade med dessa ord:

»Hade icke den unge sjömannen kommit, så hade ni, älskade föräldrar, icke haft någon dotter mera, ty jag hade försvarat mig till dess jag stupat», och vid dessa ord gnistrade modet ur flickans mörka ögon.

Föräldrarna läto sina blickar med beundran hvila på den modiga dottern, men denna hoppade lätt upp i faderns knä, slog armarne om hans hals och hviskade:

»Gode fader, om du träffar ynglingen, så tag honom med dig hem.»

»Nu är du barnslig, Cathérine; tror du det är

så lätt att få reda på folk i denna förbistrade tid. Han var sjöman och enligt din beskrifning icke ens fransman. Så mycket värre, min flicka, han är kanske redan på väg till sitt fädernesland och vi skola icke återse honom. Dessutom har jag ordres af markis de Bouille, att i morgon segla ut: jag har således att i qväll tillbringa kanske den sista aftonen hos er. En lycklig slump kan endast föra din räddare i min väg, och jag skulle nästan tro att så sker, ty ofta gör ödet det vi minst ana.»

»Du måste föra honom hit», smålog Cathérine genom tårarne, »jag skall tänka på honom hela tiden, hvarje timma. Men hvarför se ni på mig så förvånade? Får jag inte tänka på honom?»

»Så mycket du vill», och han slöt den vackra dottern till sitt bröst.

Föräldrarne utbytte en underlig blick, när de betraktade den unga flickan.

Vi lemna här den franske kaptenen och skynda till vår hjelte, den vi lemnade sofvande ombord på det franska örlogsfartyget.

Anton hade sofvit, såsom han tyckte, ungefär en timma, då han plötsligt vaknade vid slamret af kedjor och ett häftigt spring öfver sig. Yrvaken rusade han upp och störtade mot dörren, den han fann stängd. Men för en kraftig stöt sprang den upp, hvarefter ynglingen följde den trappa som ledde till däcket.

»Min Gud, vi segla! Jag är förlorad!» utropade han då han kände att fartyget långsamt vände sig, vaggande åt sidan, återtog sin upprätta ställning och derefter ilade för spända segel mot vester.

Ynglingen steg högre uppför trappan, men drog sig hastigt tillbaka när hans blickar föllo på den mängd matrosar och soldater, som hvimlade fram och åter.

En af de förra hade dock blifvit honom varse, närmade sig trappan och skrek:

»Är du vaken nu, du sjuosfvare: upp med dig och gör nytta, eljest skall nog katten göra bekantskap med masken, som sitter i din ryg.»

Anton förstod visserligen icke det hårda tilltalet ord för ord, men trädde likväl upp på däck och förde handen artigt, men trotsigt till hatten för en officer, som närmade sig. Officeren stannade och betraktade ynglingen skarpt några minuter, derefter vände han sig till en af matroserna med en befallning. Denne sprang bort och kom inom några minuter tillbaka med en annan kamrat. Anton, som förvånade sig öfver hela detta uppträde, blef ännu mera förbluffad när han af den sistkomna tilltalades på temligen god svenska med stark tysk brytning.

»Du är nu fånge här, min unge vän», sade tolken, en åldrig tysk matros, som gjort många resor på Sverige. »Var icke missmodig, intet ondt skall hända dig så länge du är under mitt beskydd. Jag tycker om ditt ärliga utseende, således — låtom oss blifva vänner och bundsförvandter, jag heter Matts Spindel.»

Anton mottog den erbjudna handen, sade sitt namn och följde Matts, som förde honom fram till en af officerarne, sägande på franska:

»Här är den svenske pojken vi knep i natt; lång, stark och präktig. Icke sannt, en grann sjömanspojke.»

»Och alltför god kanonmat», inföll officeren i det han medlidsamt betraktade Antons vackra, barnsliga ansigte.

Efter denna förevisning tog Anton plats vid en af kanonerna och betraktade genom de öppnade styckeportarne de blå småkrusiga vågorna.

I fjerran syntes franska kusten alltmer försvinna, och måne det ej var Marias blågula flagga, som derborta vinkade den drömmande ynglingen ett sorgligt afsked! Han kände sig så ensam midt uti hvimlet af matrosar och soldater, han tyckte sig vara en stackars flyttfogel, som på sin färd mot fjerran skönare stränder råkat vilse och kommit

till ett land, der den späda själen frös, ty den saknade den andens luft, som är nödvändig, nemligen deltagande. Han märkte icke att alla nyfiket betraktade honom och väcktes först till besinning af utropet: »Chefen kommer!»

Alla man skyndade till sin post och vänta raka som ljus sin förmans ankomst, vissa att af hans skarpa öga få emottaga antingen blickar af belåtenhet eller missnöje.

Kapten Carnigie framgick med den hållning, som tillkom hans rang, ty på sitt skepp var han kung. Hans blickar ilade från man till man och ingen blef lottlös.

Mönstringen försiggick under tystnad, ett tecken till att kaptenen icke var vid godt humör, ty i motsatt fall brukade han alltid gifva sig i samtal med både officerare och manskapet.

»Alltväl», yttrade han slutligen buttert till den vid hans sida gående skeppsskrifvaren, som oupphörligt bugade under det ett halft leende spelade på hans tunna läppar. Kaptenen ämnade just träda tillbaka, då hans blick stannade på Anton. Han Yttrade intet ord, utan mönstrade den unge främlingen, hvilken å sin sida betraktade den blifvande chefen med stadiga blickar.

Ett ljus tycktes reda kaptenens mörka tankar; utan att yttra någonting svängde han om på klacken och lemnade däckets under det han tänkte:

»Der har jag honom, ödet har icke bedragit.»

»Jaså, detta var kaptenen», sade Anton till Matts, som närmade sig, »han tycktes vara ofantligt högmodig och sträng.»

»Nej, min vän; högmodig är han icke, men han är mycket sträng. Den, som icke till punkt och pricka fullgör befallningarne kan vara säker på att få kläda kanonen och smaka högbåtsmannens vanda arm med den niosvansade katten. Akta dig således, pojke; du tyckes vara på god väg, såg du inte så'na allvarsamma blickar kaptenen gaf dig.»

»Jag har ju intet gjort, ej heller har jag blifvit befalld att uträtta något.»

»Du måste lära dig kommandoorden först, pojke, och detta skall jag åtaga mig.»

»Tack, tack», svarade Anton och tryckte den välvillige matrosens hand, just som ett bud kom att han skulle infinna sig hos kaptenen.

»Då följer jag, ty pojken kan inte tala franska», sade Matts och tog Anton under armen, hvarefter de vandrade åstad.

I kajutan satt vår gamla bekantskap från Brest, kapten Charles Carnigie och bläddrade ifrigt i en bundt papper. De barska ögonen sköto blixtar och mellan tänderna mumlade han:

»Jaså, vi ska ut på jagt efter den der kaparen, som en lång tid gjort hafvet osäkert. Den hunden har uppbringat så många priser, att det nu kan vara hög tid att stäffa hans framfart. Vid den helige Fadern svär jag att icke förr sätta min fot på landbacken, än jag i släptåg har kapareskonerten och den helfveteskaptene, eller hur han kallas, fastkedjad vid stormasten. Detta missfoster har gjort långt mera skada vid kusterna än någon kan ana, men jag skall nog tvinga den stolte Jeff Thomsson att sätta ner sin näsa en smula.» Kaptenen försjönk i djupa grubblerier, han tyckte sig vara i strid med den fruktade fienden, hans ögon sköto blixtar och mekaniskt fattade han en på bordet liggande revolver under utropet:

»Din hund, du måste dö!»

Det var just i detta ögonblick som Anton och Matts inträdde.

»Herre Gud», utropade den sednare bestört och slog händerna tillsammans, »intet vill kapten skjuta den hederlige gossen, då var jag ett förbannat nöt, som förde — — —.»

Längre hann icke talaren, ithy att kaptenen, som genast återfördes till verkligheten, svarade skrattande:

»Var lugn, min gubbe; jag vill icke pojken något ondt. Jag drömde, att jag hade Jeff framför mig.»

»Godt att vi snart finge tag i den bofven»,

mumlade Matts och valkade bussen mellan tänderna. »Jag skulle kunna äta upp honom lefvande, så desperat rasande är jag.»

»Bra, bra, gamle Matts», svarade kaptenen och ett förnöjdt småleende öfverfor hans skarpt markerade drag vid sjöbussens ifver, »vi få snart vårt mål i sigte, lemna mig nu ensam med pojken.»

Matts afträdde, sedan han med en blick uppmuntrat sin skyddsling att icke vara rädd.

Du heter Anton Tufvesson, så har man berättat mig — är detta ditt verkliga namn», frågade kaptenen på rådbråkad svenska.

»Ja, min chef», svarade Anton och betraktade kaptenen med stadiga blickar, »jag vet mig ej hafva gjort någonting, hvarföre jag skulle behöfva ändra mitt namn.»

»Stolt som alla sina landsmän», tänkte kaptenen, högt fortfor han:

»Ett oblidt öde har kastat dig ibland krigets buller, har du mod?»

»En besynnerlig fråga, kapten», svarade Anton, »ni frågar om jag har mod innan ni pröfvat mig; men hvarföre är jag här, fången som en förbrytare?»

Ynglingens enkla, från hjertat gående fråga, gjorde den bistre krigaren förlägen. Kaptenen vände sig bort, men efter några minuter återtogo hans drag sin vanliga skärpa då han inföll:

»Det tillhör icke en underordnad att ställa andra frågor till sin chef, än hvad tjensten angår. Kom ihåg det, unge man, och lär att första steget till upphöjelse är lydriad och — — — —.»

»En mjuk rygg, menar ni», afbröt Anton och såg fransmannen oförskräckt i ögonen; »nej», återtog han och rättade upp sin smärta gestalt; »lyda skall jag, men jag kryper aldrig.»

Kaptenen var förstummad, så mycken djerfhet hade ännu aldrig någon af hans underlydande, och aldraminst en simpel matrospojke, vågat tillåta sig. För en sekund öfverfor en harmens sky hans anlete, men den vek småningom bort, sträfheten

trädde i stället och med en barsk stämma utropade han:

»Ut med dig. Några dagars arrest skall göra ditt styfva sinne böjligt och stäfja det ungdomliga blodet.»

Anton fördes ut af vakthafvande officeren.

När sista skymten af fången försvunnit, antog kaptenens anlete ett helt annat utseende, ett glädjeskimmer smög deröfver och gnuggande händerna utropade han:

»Stort mod, prägtig pojke; blir nog med tiden sådan jag vill hafva honom. Jag tycker om pojken.»

4.

Första mötet.

Stormens ande hade rest sin thron på det uppörda hafvet. I vildt raseri tumlade vågorna om hvarandra och stänkte sitt fradgande skum högt upp mot de digra molnmassor, som voro hopade tätt invid hafsytan. Luften var så tjock att man icke kunde se långt framför sig. Då och då genomskar en blixtnöbäddarne och borrhade sig ned i det fräsande elementet, som med ursinnig häftighet omslöt den flammande ljungelden och drog ned i sin hvirfvel af bländande skum. Öfverallt, så långt ögat kunde nå, hördes endast stormens tjut och vågornas fräsande. Det ödsliga vattenfältet tycktes öfvergifvet af seglare, och hvem skulle nu våga sig ut i denna elementernas fruktansvärda kamp, hvem hade mod att bestå en strid på lif och död med de tornhöga vågorna?

Och likväl befunno sig seglare på det vildt skummande hafvet, der funnos människor, hvilka trotsade naturens raseri.

För bottenrefvade segel ilade ett fartyg genom vågorna. Det såg ut som om det svaga nötska-

let med ens skulle sammanträngas af vattenmassan och dragas ned i afgrunderna, men stolt, och liksom kännande sin kraft, reste sig farkosten på böljornas ryggar och hoppade djerft öfver de öppnade grafvarne.

Detta fartyg var icke stort. Skrofvat var långt, smalt och lågt; tacklingen enkel och lätt, samt tillkännagaf snabbseglaren. Skrofvets svarta, dystraytor höjde sig knappast märkbart öfver vattenytan när den var lugn; hotande styckeportar visade sig tätt bredvid hvarandra hela sidan utåt och i aktern glänste med förgyllda bokstäfver: Nancy.

Stödd mot eftersta masten och med hufvudet tankfullt lutadt i högra handen stod en man af ordinär kroppsbyggnad. Vågornas skum stänkte honom immerfort i ansigtet, men han brydde sig ej derom.

Ingen mer syntes på däcket, än den omnämnde, samt en matros, som i de senfulla händerna höll rodret. Skonerten liknade det af sjömannen ofta omtalade dödsskeppet, så tyst var allt.

Slutligen tog den grubblande handen från hufvudet och kastade blickarne ut i den tjocknade rymden.

Hans gestalt var kraftfull och smidig; ansigtet utvisade en ålder emellan 30 och 40 år, och det tjocka håret egde en färg stötande i mörkrödt. Att denne man genomgått hårda pröfningar syntes på de djupa fårorna, hvilka stodo inristade i anlettet; ögonens glans antydde att en framåtsträfvande, orolig själ tagit sin boning i denna senkropp och skäggets gråaktiga anstrykning att mer än en passionernas glödande sommar ockrat på den fordom brunaktiga glansen.

Sedan han en stund betraktat haf och himmel, sammansjunkande till ett enda oredigt chaos, vände han sig till rormannen och skrek med kort stämma:

»Ett halft streck upp i vinden!»

Nancy vände lydigt, stannade några ögonblick, liksom tvekande om hon skulle gå fram eller till-

baka, och återtog derefter sitt lopp snabbare än förut.

Ett belåtet småleende krusade mannens läppar och han utstötte ett kort: »bra!»

»Hur långt ha' vi seglat?» frågade han efter en stund.

»Tio engelska mil», svarade rormannen.

»Således tjugu igen, hm, hm!»

Denne man var kaparehövdingen Jeff Thomson. Sin första bana såsom sjöman hade han börjat ombord på ett slafskepp, der han slutligen genom mod, slughet och en förfärlig grymhet svingat sig upp till befälhafvare. När kriget emellan England och Frankrike utbröt, erbjöd sig Jeff, att med sin besättning strida för England, såvida amnesti åt honom och hans män utfärdades för alltid. England antog tillbudet, hvarefter Jeff började jaga franska kryssare och Atlanten egde ännu ett vilddjur. För sin grymhets skull hade han erhållit namnet "blodhunden", af hvilken hederstitel han äfven sökte göra sig förtjent.

En mängd franska kryssare hade tid efter annan lupit ut för att försöka en dust med den förfärlige. Var det franska fartyget mindre än Nancy, eller lika stort, gick det sin undergång till möte, i motsatt fall gömde sig Jeff och till hans smyghål var omöjligt för ett större fartyg att komma.

Som en blixtnedslåg for Nancy genom vågorna, och der kryssarne hade väntat att träffa kaparen, der fingo de endast se hans röda flagga vid horisonten vinka ett trotsigt farväl, skyndande till nya brott. Slutligen, då ingen kunde fånga denna hafvets buse, sattes ett högt pris på hans hufvud.

Kapten Carnigie var nu utgången för att vinna det. Han visste att döden väntade honom om han lefvande föll i blodhundens händer och därför hade han armerat sitt fartyg på det noggrannaste och utsett sina bussar bland hafvets mest pröfvade söner.

Äfven kaparehövdingen egde en besättning, som modigt kunde se döden i ögonen. Ifrån de

första stegen på hafvet hade dessa män rusat ifrån brott till brott, från seger till seger — nederlag var för dem okänt.

När Jeff sett att den befallda manövern verkstälts, började han med snabba steg vandra af och an på däcket. Hans skarpa öga öfverfor hvarje föremål och flög derefter ut i rymden; händerna voro knutna på ryggen, hufvudet högburet. Efter en stunds vandring stannade han plötsligt, vilda blixtar af hat och vrede sköto utur de glänsande ögonen och med dof röst mumlade han:

»Här gäller mod och beslutsamhet i högsta grad. Den mot mig utsände kapten Carnigie är en äkta sjöbuss, som inte går ur vägen för sjelfva fan, och jag är ännu för svagt armerad att våga en dust med honom. Kunde jag blott obemärkt hinna hamnen, så skulle jag der intaga flera kanoner och en talrikare besättning. Det här beständiga krypandet från vrå till vrå behagar mig icke mera, jag måste befästa mitt rykte och besegrade den stolte kaptenen, jag *måste*.» Vid dessa ord stampade han med häftighet i däcket, så att det gaf genljud ifrån fören ända bort till aktern.

En minut hade knappast förrunnit då ett hufvud visade sig i den ena luckan, derefter följde kroppen af en karl och snart stod kaptenen icke ensam; en herkulisk gestalt hade tagit plats vid hans sida och afväntade med spänd uppmärksamhet chefens befallningar.

Jeff tycktes i första ögonblicket icke hafva märkt den nykomne, men slutligen föll hans öga på honom och emot hans vilja studsade han tillbaka.

»Jaså», mumlade han slutligen och for med handen öfver ögonen, »det är du, Tom, hvad vill du?»

»Jag trodde att ni befallde mig komma upp, kapten», svarade Tom med grof stämma.

»Aha, jag kommer ihåg, jag stampade väl något hårdt, men efter som du är här, så kan du stanna qvar, jag behöfver någon att meddela mig åt. Det är ett förbannadt väder, Tom; hvad tror du om sjön, han vråker ju rysligt.»

»Han gör det, kapten», svarade Tom och satte sig grensle öfver en kanon, så lugnt som om fartyget seglat i stiltje, »men vi behöfva icke frukta någon fara, Nancy är säker och besättningen pålitlig och — — —.»

»Jag menar icke så», afbröt kaptenen otåligt; »vi ha kryssare öfver oss, Tom; hvad säger du om den saken?»

Ingen muskel rörde sig i Toms hårda ansigte; han kastade en likgiltig blick utåt hafvet och vände sig derefter mot Jeff, sägande:

»Hvad rör det oss om hela oceanen hvimlar af kryssare, Nancy spottar dem allesamman i synen.»

»Det är väl godt och bra, min tappre Tom, men ser du — det har fallit mig in att nu stanna och ej längre låta jaga mig som en rädd hind. Vet du hvem som för befälet på den fregatten, som blifvit utsänd för att taga oss?»

»Nej!»

»Kapten Carnigie.»

»Jaså. Då, kapten, få vi ett helfvetes göra, det var ju han som behändigt knep Peters i fjol?»

»Det var han. Jag vill nu se honom på närmare håll — dock ej i natt, dertill är jag ännu för svag. Vi gå till vår hamn bland klipporna, intaga der förstärkning och sedan — sedan, min tappre Tom, ska vi inte krypa undan längre. Kapten Carnigie är ensam mot oss, det beror således på hvem som har starkaste senorna och de gröfsta kulorna. Om dimman bara ville skingra sig, så att vi kunde se framför oss! Ännu är väl ingen fara, men håller den sig på detta sätt i morgon också, är det ej rådligt att söka komma in till vårt gömställe.»

»Jag tycker», genmälde Tom, »att vi borde sätta upp en lykta på förtoppen — den kunde väl blifva en rättelse — — —.»

»För den fördömde franske kaptenen, ja! Nej, min gosse. Mod har du för tio, men slughet knappast för en half. Fransmannen får icke komma oss en enda kebellängd nära.»

Tom svarade ingenting, han tycktes försänkt i djupa tankar. Kaptenen störde honom icke heller; ty han hade sjelf så mycket att tänka på. En obestämd aning om någon hotande olycka uppfyllde hans mörka själ med dysterhet och för första gången i sitt lif önskade han sig välbehållen i hamnen.

Nancy flög framåt med vindens hastighet, och det var just denna snabbhet, som oroade den djerfve förbrytaren. Han kastade pröfvande blickar upp mot de spända seglen och de böjda, smäckra mastspirorna, samt var just i begrepp att uppkalla manskapet och befälla seglens minskning, då Tom, som lik en bildstod suttit på kanonen, med en förfärlig ed rusade upp.

»Hvad nu, hvad nu, hvad står på», skrek kaptenen och betraktade sin styrman med stirrande blickar.

»Hör ni ej bruset der framme, kapten», röt Tom, »vet ni hvad det betyder!» Med dessa ord grep han sin förman i armen och drog honom till fören.

Jeff lyssnade uppmärksamt och hans ansigte öfverdrogs af en svartgrå färg; med några språng stod han vid rorgängarens sida och dundrade:

»Rodret åt styrbord, eller ska' alla djeflar anamma dig!»

Han hade knappast hunnit uttala sista ordet, då skenet från tvenne dunkla lyktor syntes tätt framför Nancy's bog, en svart massa höjde sig i dimman och en kraftig röst från det främmande fartyget ropade:

»Rodret till babord!»

En andlös väntan inträffade. Kaparens besättning hade mangrannt rusat upp, beväpnad ända till tänderna. Alla voro förstummade, ty lif eller död berodde på snabbheten i vändningarna. Allt närmare kom det hotande ögonblicket och de djerfve fribytarne äntrade upp i vanten för att vara till hands.

Ögonblicket kom, de båda fartygen ströko

sida vid sida, allt tycktes gå bra, men småningom minskades Nancy's fart och slutligen stannade hon. Hennes tacklage hade snärjt in sig i det främmande fartygets.

»Kapa genast!» skrek Jeff på engelska, glömande sin försigtighet i detta förtviflade läge, och till svar på denna hans uppmaning ljödo täta yxhugg från masterna.

»Hvem är ni, som seglar utan lyktor i denna tjocka?» hördes en röst från det främmande fartyget, och då ingen svarade derpå, fortfor den: »svargar ni ej, så skjuter jag.»

Med sammanbitna tänder och rasande af både vrede och fruktan sprang kaparekaptenen fram och åter. Han väntade på det ögonblick då hans folk skulle gifva honom signal, att Nancy var fri. Några minuter förgingo och rösten från det okända fartyget ljöd ånyo, men nu kommenderade den: »Fyr!»

Ett svart moln insvepte de båda fartygen, ett förfärligt brakande hördes och kulorna borrhade sig in i Nancy's låga skrof och susade öfver däcket. Salvan följdes af ursinniga rop och förbannelser från banditernas läppar.

»Hvem är ni?» frågade åter rösten från det främmande fartyget.

Ingen svarade.

Med förtviflan hörde Jeff att kanonerna åter laddades, och han befallde att göra i ordning till strid. Banditerna flögo till sina poster, men innan denna andra salva hunnit gifvas och besvaras, började Nancy långsamt röra sig framåt.

En demonisk glädjeblixt lyste i kaparens ögon, segel tillsattes och nu — då Jeff såg sig räddad — sprang han upp i ett af vanten, fattade en lur och ropade:

»Helsa kapten Carnigie att ännu har han icke tagit Jeff, blodhunden.»

Höga rop och kommandoord hördes från det främmande fartyget, och af gnisslandet i tackel och tåg var tydligt att det vände.

»Låt dem komma, låt dem komma», brummade Jeff och gnuggade händerna i förnöjelse, »vi ska nog ta lofven om dem.»

Nancy hade icke, som det tycktes, erhållit särdeles svåra skador; pilsnabbt ilade hon fram på de fräsande ryggarne och genom den mörka dimman trängde sig allmera svagt korsarernas glädjetjut.

5.

Dödsklipporna.

»Sätt till hvarenda klut, vi måste hinna den fördömde blodhunden», skrek befälhafvaren på det främmande fartyget.

Kapten Carnigie — ty det var han — var djupt upprörd. Så nära hade han ännu aldrig varit den fruktade sjöröfvaren, och denne hade nu så behändigt undsluppit honom. Detta var mera än den hederlige sjöbussen kunde tåla.

»Död och pina och alla himmelens helgon, stå mig bi», skrek kaptenen och försökte med sina blickar genomtränga den täta dimman, »jag måste hafva fatt på den karnaljen om jag också skall knäcka hvarenda mast. Jag vill se hur mycket Eugenie tål — sätt till hvarenda klut om den inte är större än ett förkläde!»

Den uppretade befälhafvaren hade tagit plats på kommandopallen och öfverfor anstalterna med pröfvande blickar. Då nalkades honom en smärt yngling, förde handen till mössan och sade:

»En af rårna har bräckts itu, kapten.»

»Nå, så laga den då, din dumbom, eller sätt dit en ny i stället», röt kapten; »fort upp med dig och tag timmermannen med.»

Anton — ty det var han — svarade icke på chefens tilltal, utan nöjde sig med att sända honom

en allvarlig, förebrående blick, hvilken tycktes halka förbi kaptenens uppretade sinne.

Rån var snart i ordning och Eugenie rusade efter den flyende korsaren.

Morgonen började småningom kasta sitt rosenfärgade skimmer öfver den vida hafsytan; dimman lyfte sig sakta och vid horisonten kunde kaptenen urskilja en ljus punkt, som än försvann, än höjde sig.

Det var Nancy, och om Eugenie haft flera segel att använda, skulle kaptenen visst icke skona henne. Det gällde hans, det gällde Frankrikes ära. Vågornas hvita skum stänkte från fören öfver halfva däck; det gick framåt i svindlande fart.

Anton hade ensam vakten. Han stod halflutad mot styrbordsreling och hans blickar sväfvade omkring utan egentligt mål. En tung suck höjde hans bröst, han kände icke de fina droppar, dem Neptunus kastade i hans ansigte; själen var annorstädes och tankarne ilade bort öfver de gnyende vågorna, bort igenom den klarnade rymden till den lilla stugan och den älskade modern. Det rörde sig så besynnerliga känslor i hans unga hjerta; han kände sig så ensam midt ibland detta omvexlande lif, som började finna allt mera behag för honom; den nattliga faran i förening med stormen uppjagade ungdomens alla känslor.

Ombord var allt tyst; rormannen hade sina blickar skarpt fästade på den ljusa punkten vid horisonten, och när Antons blickar någon gång togo samma riktning, gick en rysning genom hans kraftfulla gestalt.

»En strid», tänkte han och klädde sina tankar i ord, »kan det väl finnas någonting mera farligt än en strid på hafvet och helst i denna förskräckliga storm, hu — det måste vara gräsligt att blifva deltagare deri — —.»

»Det får du snart blifva, unge man», ljöd en röst bakom Anton, som härvid hastigt vände sig om och möttes af kaptenens allvarliga drag. Och kaptenen återtog:

»Du får snart blifva deltagare i en fruktansvärd strid, en kamp, som antingen skall befria hafvet från det vidunder vi nu jaga, eller begrafva oss i vågorna — ty du bör veta att den, som lefvande faller i Jeffs händer, han har ingen nåd att vänta.»

»Skall han icke undkomma oss?» frågade Anton och såg bort till horisonten.

»Nej, unge vän; han faller, han seglar icke så fort nu, som för en timma sedan, vi vinna alltmer på honom och innan qvällen äro vi inom skotthåll.»

Ynglingen ryste. Det skulle blifva hans första, och kanske äfven hans sista strid. Nu syntes honom lifvet så skönt, en sjudande lefnadslust genomströmmade hans ådror.

När lifvet är på väg att lemna oss, då först inse vi dess rätta värde — då ångra vi att vi icke begagnat oss af dess förmåner medan vi egde det.

Med feberaktig otålighet fattade Anton kaptenens hand och utropade under det de starkaste sinnesrörelser vexlade i hans drag:

»Herr kapten, ni har bevisat att ni håller af mig, fattige yngling, jag vill bedja er om en sak.»

»Tala, min vän», svarade kaptenen och tog plats bredvid Anton, »är det något som jag kan uppfylla, så vill jag det gerna.»

»Jag har en gammal mor i Sverige», sade Anton med sakta röst, »skulle jag stupa i den förestående striden, så sänd en helsning till henne, att hennes son dog som en tapper man. Vidare har jag, men det är ej värdt att — — —»; en skär rodnad uppsprang på ynglingens kinder.

»Fortsätt, fortsätt», uppmanade kaptenen och fäste alltmer intresserade blickar på Anton.

»I Brest», fortfor han, »lyckades jag rädda en ung flicka, helsa också henne med att hon var i mina tankar.»

»Hvad heter hon?» frågade kaptenen leende.

»Det — vet — jag — icke», stammade Anton förlägen.

»Hur skall jag då få reda på henne, ty i Brest finnas många flickor.»

»Det är sannt», svarade Anton sakta, men hastigt ljusnade hans drag och han utropade, i det han framtog det lilla guldkorset:

»Detta fick jag af henne när vi skiljdes.»

Kaptenen kastade blott en flyktig blick på korset, han igenkände det genast och svarade:

»Behåll detta lilla minne, stupar du, skall jag återlemna det till sin egarinna.»

»Ni känner henne då! O, säg hvad hon heter, att jag må kunna innesluta henne i mina böner.»

Antons ögon glödde af en sällsam eld och det ungdomliga bröstet höjde sig med häftiga slag.

»Hvad behöfvas namn inför Gud», svarade kaptenen allvarligt, »han hör nog ändå dina böner; bed du för den unga franska flickan, jag vet att hon djupt deltar i ditt öde.» Med dessa ord försvann kaptenen och Anton blef ensam. Med en hastig rörelse, liksom vore han rädd att någon skulle få se hans hemlighet, förde han korset till sina läppar och tryckte en varm kyss derpå, derefter lade han det vid sitt hjerta och återtog sin afmätta gång.

Kaptenen, som, vid nedgången till kajutan, vände sig tillbaka, märkte den tysta hyllning, som egnades hans dotter, och ett belåtet småleende spelade på hans läppar.

Kaparen upphanns icke, men vid horisonten reste sig en mängd skrofliga klippor, mot hvilka bränningarne bröto sig med yttersta våldsamt. Det tycktes vara omöjligt för något fartyg att här söka en hamn, ty naturen hade sjelf bildat ett oåtkomligt gömställe för den, som egde mod och kraft att intränga dit, och detta egde Nancy, förd af Jeffs starka arm.

Dit hade kaparen tagit sin tillflykt undan den förföljande fienden och de djerfva korsarne skratade hemskt och hånfullt, när de varseblefvo det

franska krigsskeppet kryssa utanför och ej kunde finna någon plats att komma in.

Emellan de båda hufvudklipporna fanns en smal ränna, der bränningarne icke hindrade, men så beskaffade att endast grundgående farkoster kunde finna en genomväg der.

Inför dessa väldiga vågbrytare, hvilka voro af en half sjömils längd, fanns en liten hamn, der den väldigaste storm icke förmådde uppjaga vågorna ens till en half alns höjd. En två mil stor ö skyddade hamnen mot den vind, som kom ifrån söder och gjorde hamnen nästan omöjlig att upptäckas, såvida den förut var okänd.

De seglare, hvilka passerade denna stråkväg, styrde så långt som möjligt ifrån de fruktade skären och aktade sig noga att komma under "dödsklipporna", såsom de kallades. Åt vester sträckte sig ett ref långt ut i sjön och visade på långt afstand att här var lifsfarligt komma för när. Östra sidan af den lilla med tjock skog bevuxna ön var fri från alla hinder, hvilka kunna möta en seglare — dock var der icke så djupt att man kunde landa med annat än småbåtar.

I denna klipphamn låg Nancy förtöjd och gungade behagligt på de småkrusiga böljorna, under det banditerna ifrigt arbetade på att iståndsätta de lidna skadorna, hvilka vid närmare påseende icke voro så obetydliga, som de i förstone höllos för.

Nästan hela styrbords vattengång var genom-sållad af kulor och tacklaget hade på åtskilliga ställen erhållit ganska svåra minnesbetor, hvarigenom kaparne sågo sig tvingade att hålla sig inom den fasta hamnen en hel månad. De uppkastade fördenskull ett befästadt läger på stranden, spädkade vallarne med flera af Nancys grofva kanoner och planterade tvenne dylika vid inloppet ofvanpå hvar sin klippa, der de voro fullkomligt skyddade från elden utifrån, ty klipporna reste mot norr en tvärbrant vägg och sluttade terassformigt inåt hamnen.

Efter att sålunda hafva satt sig i försvarstill-

stånd ansågo banditerna att de tryggt kunde öfverlemna sig åt säkerheten och brydde sig icke ens om att oroa de båtar, dem kapten Carnigie esomoftast utsände för att undersöka platsen. Men när båtarne kommo så långt in att manskapet obehindradt kunde kasta sina blickar öfver banditernas läger, skakade de franska officerarne på hufvudet och menade det vara omöjligt att med våld intränga i hamnen från denna främre sida.

Kapten Carnigie lät dock icke förbluffa sig af dessa berättelser, men oakadt han sjelf tagit hamnen i närmare skärskådande och för sig sjelf hade måst tillstå att endast lyckan kunde gifva honom framgång — beslöt han att så länge som möjligt belägra sin fiende. Fördenskull lade han fregatten så nära klipporna han kunde, så att det var omöjligt för någon att komma ut, med mindre han antingen skulle tagas tillfånga eller skjutas i sank. Att kringräna ön och på detta sätt fånga odjuret hade visserligen varit ganska lätt, men hvar finna fartyg! Aflägsnade sig fregatten endast ett par kanonhåll, skulle Jeff få tillfälle att smygga sig ut och sedan visste Carnigie att han finge segla förgäfvess.

Hvarje dag spanade man utåt hafvet om icke något segel skulle kunna upptäckas, till hvilket signal kunde gifvas, men förgäfvess. De båda flottorna voro fullt sysselsatta med att bestrida hvarandra segern på annat håll och kapten Carnigie befann sig således lemnad allena med sin sluge fiende.

»Om bara den hunden tordes ut, så att vi finge ta ett nappatag med hvarandra», brummade fransmannen och kastade vreda blickar mot klipporna, hvilka höjde sina grå skrofliga sidor till ett säkert värn, »men den bofven gömmer sig i smyghål dit icke sjelfvaste fan skulle våga inträda, utan att först betänka sig både en och två gånger.»

Men huru mycket den hetsige fransmannen svor ve och förbannelser öfver blodhunden, låg denne stilla och gnuggade förnöjd händerna öfver

sin halfva seger, resonnerande med sin förtrogne Tom sålunda:

»Fransmannen skall snart tvingas antingen af stormar eller brist på lifsförnödenheter att afsegla, och då skola vi tacka honom för den artiga honnörsvakt han skänkt oss.»

Och kaparen tänkte just icke så illa. Fick den stolta Eugenie en storm på halsen, så måste hon sticka ut, för att icke slungas mot klipporna eller refvet. När matförrådet tog slut var det också nödvändigt att draga sig tillbaka under det banditerna hade fullt upp hvad de behöfde.

För att vara ännu säkrare för hvarje anfall lät Jeff, som i öns befolkning egde trogna bundsförvandter, hålla skarp utkik åt alla håll. Öboarne patrullerade, anförda af Nancys befäl, hvarje dag och natt längs stränderna, men icke i regelbunden ordning, utan det hände alltsomoftast, att när de befunno sig på östra sidan var den venstra blottad, och tvärtom.

En ordentlig blockad började. Eugenies grofva kanoner spelade mot klipporna och lösryckte stora skärfvor, hvilka slungades inåt.

Men hvad kunde människokraft uträtta mot naturens eget bålverk?

Fjorton dagar hade förflutit och ingenting hade blifvit uträttadt. Ingen kapare blef synlig och kanonaden hade upphört.

Anton, som i början varit liksom skygg för kulornas surrande läte, tog mod till sig och tyckte sig nu vara temligen van vid krigarlifvet. För sin lydnad, sitt tjenstenit och sina goda kunskaper befordrades han af kaptenen till kadett och erhöll således befäl ombörd. Jemte honom funnos äfven fyra andra kadetter, hvilka lifliga och glada ynglingar med ungdomens hela värme slöto sig till den vackre främlingen, hvars ljuslockiga hår de icke nog kunde beundra.

En dag blåste frisk nordan och kapten Carnigie beslöt att draga fördel af denna vind, som tillät båtar att öster ifrån nalkas ön. Hans afsigt

var att recognoscera om han kunde upptäcka någon punkt, som var tjenlig att landstiga på.

Han kallade därför till sig tvenne af officerarne samt Anton och tilltalade dem sålunda:

»Mina herrar! Vi ha förgäfves sökt att fånga bofvarne med våld, men här för ej detta till målet. Vi vilja nu se hvad belägring och slughet kunna uträtta och jag lägger på ert ansvar utförandet af den expedition jag ernar utsända i natt. Jag har utsett er, derföre att jag till er duglighet hyser det största förtroende, låten se att ni ej sviker det, utan gören hvad i er förmåga står. Ni ta befälet hvar och en öfver en båt och skola erhålla mina käckaste bussar. Ären I beredda att — om så behöfves — offra till och med lifvet?»

»Ja, ja, kapten», svarade alla med enhällig stämma.

Derefter vände sig kaptenen till Anton och fortsatte:

»I edra händer, unge man, lemnar jag härmed många människors lif. Detta blir er första lärospån på krigets bana, ni får nu tillfälle att handla på egen hand. Låt icke ungdomligt öfvermod förleda er till att begå dårskaper, dem ni sedan får ångra, och kom isynnerhet ihog den gamla satsen: bättre fly, än illa fakta.»

Officerarne lemnade sin chef och gjorde sig redo till expeditionen. När Matts fick kunskap om att Anton, som blifvit den gamles guldgosse, skulle föra befälet i den tredje båten, ropade han och svängde hatten högt i luften:

»Jag följer honom och fan ska' ta den bandit, som vågar lägga sin hand på honom.»

Skymningen inbröt, vädret tilltog och vågor nas hvita kammar glänste klart mot solens försvinnande strålar. I korsarernas läger var allt tyst och stilla, endast skiltvakternas enstaka anrop var det ljud, som utom stormen störde naturens hvila.

Men Jeff sof icke. Lik en fridlös vålnad irrade han i Toms sällskap omkring på stranden och undersökte noga vattenytans ebb och flod. Nancy

var nu snart iståndsatt att företaga sina vanliga resor, men kom icke ut. Åttio argusögon vaktade utloppet och öfver de branta klipporna och den lilla ön kunde hon icke föras. Visserligen tänkte den oförskräckte fribytaren på att med våld bana sig väg, men en blick på den smala ränna der skonerten icke hade nog svängrum, medan den kunde använda blott en sida, bestämde Jeff för att ännu några dagar invänta gynnande ögonblick.

Förgäfves rasade han, Eugenie låg beständigt kvar. Förgäfves trodde han att förråderna skulle uttömmas, det skedde icke, ty kapten Carnigie hade haft den försigtigheten att medtaga proviant för två månader. Hvad Jeff icke anade, det var den nattliga expeditionen.

Strax invid den östra klippan sprang en brant afsats ut i hafvet med en längd af vid pass 20 fot, hvarifrån hela det öppna hafvet kunde öfverskådas. Dit styrde Jeff och Tom sina steg. Ljudlöst gled de utför hufvudklippans norra brant och stodo inom få ögonblick på utsprångets yttersta rand, Jeff med en kikare och Tom vägande en lång muskött på sina armar.

»Gud fördöme mig», ropade Jeff och lät kikaren falla från ögat, »de sätta ut båtar! Hvad ärnar nu kaptenen företaga; alla båtar bemannas. Ha! de ro hitåt; skynda, Tom, till lägret och befall att man med den yttersta vaksamhet följer deras rörelser; skynda — jag stannar några ögonblick för att se efter hvilken kosa de taga, jag anar att det gäller öns ostsida.»

Tom försvann och Jeff kastade sig ned för att icke blifva sedd. Lyckligtvis var utsprångets yttersta rand högre än dess botten, så att en karl utan möda kunde ligga fördold der. Med oroliga blickar följde Jeff båtarne och hans ögon glänste af stridslust och vildhet, när han såg dem ila förbi utloppet och styra färden mot den östra sidan. De måste passera utsprånget och der hoppades Jeff kunna beräkna sina fienders antal.

»Kaptenen sjelf är icke med», mumlade han

och sköt samman kikaren, »då finnes allt flera ombord, eljest skulle det vara ett fint puts att göra dem en kontravisit, men jag vill skynda tillbaka, der borta behöfs jag bäst.»

Med dessa ord reste han sig varsamt, då i det samma en kula hven förbi hans högra öra, lyfte hatten från hjessan och slungade den upp på klipans spets, der vinden fattade uti de trasiga lemingarna och förströdde dem åt alla väderstreck.

»Förbanna dem», hväste Jeff och grep fatt i håret, liksom ville han förvissa sig om att hufvudet satt qvar, »de skjuta inte illa.»

Åter susade en andra kula förbi honom och med snabba steg ilade han mot lägret till.

6.

Andra mötet.

»Såg ni att hatten flög af honom», frågade Matts och vände sig mot Anton, som höll rodret. »Hade inte båten slingrat så förfärligt, så skulle det funnits en bandit mindre och verlden blifvit betydligt lättare.»

»Hur så?» frågade Anton.

»Jo, ser ni, herre», svarade Matts och såg på kamraterna, liksom ville han taga dem till vitne på hvad han ämnade berätta, »en bofs kropp trycker jorden, så säga vi sjömän i vår enfald, och med jorden mena vi Gud sjelf, för si hafvet är sjömännens Gud och jorden är landkrabbornas Gud. Det lärde jag när jag seglade i fredlig afsigt med en holländare, en grötmyndig snål kaxe, som mumsade ost från morgon till qväll och var full dessemellan. När nu ett så'nt missfoster, som den der banditen, dör, blir vår Herre lättare till sinnes, och då blir hafvet så med. Så säga vi, förstår ni?»

Anton teg, han ansåg det vara en galenskap att inlåta sig i opposition mot gubbens innötta tro.

De tvenne andra båtarne, hvilka voro förut, signalerade tystnad. Årorna sänktes ljudlöst och båten flög framåt som förd af en osynlig hand. I den månljusa natten höjde sig öns ostsida, ända ned till vattenbrynet beväxt med tät skog. Det susade och brakade i de höga träden och den glans, som silfrade de lekande vågorna, förmådde icke genomtråga den dunkla skogs natten. En underlig känsla bemäktigade sig Anton när han skulle aflägga det första lärospånet och han kände sig helt beklämd till sinnes då han eftersinnade hvilket ansvar som hvilade på honom, hvadan han beslöt att hellre dö, än med oförrättadt ärende återvända till skeppet.

Sedan han fromt läst sitt "Fader Vår" — ty vistelsen bland krigets söner hade icke kunnat försvaga hans enkla barndomstro — samt anbefallt sig och sina kamrater i den Högstes beskydd, utdelade han med låg röst sina befallningar, och styrde rakt mot ön. Alla sutto i spänd väntan på hvad som komma skulle, gevären voro i ordning med påskrufvade bajonetter och blickarne hvilade stadigt på stranden, der allt syntes så ödsligt, men der en fiende kanske lurade bakom hvarje träd.

Intet hinder mötte landstigandet, och sedan fem man blifvit lemnade till bevakning af båten, med befallning att gifva eld så snart någon allvarsam fara hotade, tågade Anton med de öfriga in i skogen.

Denna ös innevånare bestodo dels af vildar, dels af civiliserade, och hade dessa blifvit tagna under Englands beskydd. Dessa naturbarn lefde i sina riskojor och hemtade sin föda ur luften och skogen. Skjutgevär egde de icke, utan nedlades villebrådet med pilar. Anton hoppades kunna fånga någon utaf dem, för att erhålla de underrättelser han önskade, men öfverallt var tyst, intet menskligt ljud hördes. Efter ett par hundra alnars marsch genom de täta snåren syntes en rök hvirfla upp

på ringa afstånd ifrån fransmännen. Anton och Matts kröpo på händer och fötter mot det miss-tänkta stället och kommo, utan att blifva sedda, helt nära. De varseblefvo trenne män inbegripna i ett, som det tycktes, ganska lifligt samtal.

Den ene var af ordinär kroppsstorlek och hvit, de andre två färgade, samt stödde sig mot stora bågar. Alla tre voro väl beväpnade och i handen höll den hvite sina skjutvapen.

Matts och Anton smögo närmare för att kunna afhöra det samtal, som fördes på engelska. Matts öfversatte ord för ord för Anton, och de fingo kunskap om att ett anslag var å bane att bemäktiga sig det franska skeppet, medan dess besättning var borta.

»Då få de alltid en hård nöt att bita uti», mumlade Matts, »kaptenen med sina hundra bussar ska nog mottaga dem varmt.»

Efter dessa ord hviskade han några meningar i Antons öra, hvarefter han försvann.

En timme, hvarunder ynglingen var i största oro öfver att de samtalande skulle bryta upp, förflöt långsamt.

De okände samtalade allt ifrigare, men slutligen reste sig den hvite samt gjorde min af att gå; dock stannade han efter någon tvekan kvar, såsom det syntes, dertill föranledd af de rödes ord, hvarefter samtalet antog en märkbar hetsighet.

Hastigt spratt Anton till, fyra andra röda infunno sig och rådplägningen antog ett vidsträcktare utseende. När Matts kom tillbaka lyste glädjen i hans anlete.

Anton pekade tigande på den tillökta samlingen, men den gamle matrosen endast nickade och lade fingret på munnen till tecken af tystnad.

Förundrad betraktade Anton den gamle, som kröp allt närmare de samtalande, så tyst som en skugga, och åt det håll der den hvite satt. Slutligen försvann matrosen för ynglingens blickar.

Anton ansträngde sina ögon för att kunna upptäcka den hvite mannens drag, men förgäfves.

Eldens dystra klarhet, som åt hvarje föremål gaf en otydlig belysning, samt den bredskyggade hatten, den okände bar — dolde fullkomligt hans drag; endast när han upplyfte hufvudet syntes en skog af skägg och tvenne bruna, gnistrande ögon. Sitt skjutgevär jemte ett ofantligt svärd hade han lagt ifrån sig invid en buske, som växte ett par alnar bakom honom.

Denna buske tilldrog sig Antons uppmärksamhet, ty oaktadt ingen vindkåre rörde trädens grenar, enär den tjocka skogen afhöll stormens bistra andedrägt att intränga så djupt, började likväl den lilla busken sakta vagga fram och åter. Han såg äfven, att de mot den uppställda vapnen förminskades, och för att noga se att han icke drömde, gnuggade han ögonen. Men synen var verklighet. Först såg han den långa bössan försvinna och derefter svärdet, utan att de rådpläggande märkte någonting.

Rådplägningen syntes vara slut, ty alla reste sig. Den hvite grep, utan att se sig tillbaka, efter sina vapen, han famlade ännu en gång och en dof svordom banade sig väg mellan hans läppar, då han kände sin högra arm inklämmas som i ett skrufstäd. Innan han fick tid att sansa sig, befann han sig indragen i busken.

Allt detta hade tilldragit sig inom få minuter.

Rödskinnen betraktade ömsom hvarandra, ömsom träden, buskarne och marken med stirrande blickar, och deras pilar lades med en snabb rörelse på bågsträngarne.

Då restes framom och bakom dem soldaternas och matrosernas bistra anleten och i de mellan grenarne nedbrytande månskenstrålarne lyste bajonetternas skarpa spetsar, på samma gång som de hotande mynningarne rådde till stillhet. Ingen talade. Anton skyndade fram samt gjorde med handen lätt begripliga tecken åt rödskinnen, att de skulle förhålla sig lugna.

Dessa öfverforo soldaterna med snabba blickar och satte sig derefter liksom genom en tyst

öfverenskommelse i en sluten ring med händerna på bågsträngarne.

Då framträdde Matts och förde med tillhjälp af tvenne matrosar en fånge in i kretsen och Anton igenkände den hvites skäggiga uppsyn. Skyggt och med undertryckt raseri blickade han omkring sig, och då han varseblef sina röda kamrater öfverfor en märkbar blekhet hans hårda drag.

En betydelsefull blick vexplades de förbundne emellan.

»Är denne man en af bandet?» frågade Matts och vände sig mot de röde.

Intet svar följde och Matts upprepade sin fråga.

»Fråga honom sjelf», sade Anton och gick fram till fången.

»Han svarar inte, herre», sade Matts, »jag har nog försökt att få ett enda ord ur honom, men han är stum som en fisk.»

Anton betraktade tigande den hvite fången. Han ryste vid den hotfulla blick, som ljungade ur de blixtrande ögonen, samt drog sig långsamt tillbaka, i det han befallde Matts att hafva ett vaksamt öga på fången. Derefter ordnade han åter-tåget.

Som det tycktes gick den hvite försänkt i djupt vemod bredvid Matts, som icke ens en enda minut tog sina blickar ifrån honom, men vid ett ofantligt stenblock, som låg i vägen, stannade fången tvärt och kunde icke, oaktadt hårda slag och knuffar, förmås att taga ett enda steg framåt.

»Bär honom då till båten», skrek Anton, och tvenne karlar skyndade fram för att verkställa befallningen. Men i detsamma slet sig fången lös och hvisslade till på ett så genomträngande sätt, att det gaf echo i hela skogen. Genast hördes prassel i hvarenda buske och beväpnade män störtade fram.

Soldaterna slöto sig tillhopa omkring sin unge anförare och gånge eld, hvarvid angriparne studsade tillbaka.

Fången, som tillika med rödskinnen i första

förvirringen gjort sig fri, förde nu sina män mot Antons lilla skara, hvilken i god ordning drog sig åt sjön till. Soldaterna värjde sig med förtvivlans mod, men skulle utan tvifvel dukat under, såvida de icke erhållit förstärkning af den ena båtens besättning.

Striden blef allt skarpare, ingen pardon gafs eller begärdes; ty fransmännen, som nu visste att de hade korsarerna framför sig, nedhöggo dem hvar de kunde, och dessa, som visste att ingen nåd var att hoppas om de föllo i sina fienders händer, föredrogo heldre att stupa här, än att efter några timmar göra en luftfärd på det franska skeppets rånockar.

Anton stred tappert i spetsen för sina gossar och nedlade mången fribytare med krossad hjerna. I banditernas första led kämpade den fordne fången med ett mod och en beslutsamhet, som gränsade till det otroliga; allt föll för hans väldiga svärdshugg, men han förmådde likväl icke att afvärja de sinas nederlag. Fot för fot trängdes korsarerna genom skogen.

Hastigt befann sig Anton framför banditernas anförare. Oaktadt faran och den vinkande segern skärpte ynglingens mod, kunde han icke afhålla sig från en inre rysning när han stod öga mot öga med sin tappre fiende. Med hela sin kraft måttade han ett kolfslag mot sin motståndares hufvud, men denne vek snabbt undan och kastade Anton genom en hastig rörelse till marken.

Banditen lutade sig ned mot hans öra och hviskade:

»Jag skänker dig lifvet för denna gång, med det vilkor att du en annan gång bättre bevakar Jeff, blodhunden, om du får honom i ditt våld.»

Som en pil sprang Anton upp, banditen flög tillbaka; en kula, som skickades efter honom, förfelade sitt mål och inom några ögonblick voro segrarne omgifna endast af skogens dystra träd.

Anton omtalade icke för någon att det var just den fruktade blodhunden de egt i sitt våld;

tankfull gick han att förena sig med sina kamrater och i sluten ordning anträdde marschen till stranden.

För kaptenen beslöt Anton likväl att upptäcka allt.

Af en händelse kom han att föra handen till sitt bröst, vapenrocken var söndersliten och inom tyget kändes någonting hårdt och rundt. När han drog handen tillbaka medföljde en liten kula, tillplattad på ena sidan.

Upplösningen fanns oförtöfvadt. Det lilla guldkorset hade hindrat kulan från att intränga — det hade således räddat honom.

Eugenies tappra besättning gick till sjös med tio mans förlust och befann sig snart välbehållen på fregattens däck. Sedan expeditionens befälhafvare redogjort hvar och en för sina expeditioner, meddelade Anton kapten Carnigie händelsen med banditen och korset.

»Gud har underligt beskyddat er», sade kaptenen med lättadt hjerta och klappade ynglingens ljuslockiga hufvud, »göm väl korset såsom en helig relik, den der icke kan uppvägas med sjelfva det ämne hvaraf den består.»

Alla gingo till hvila, endast Anton vandrade — ehuru han icke hade vakten — med långsamma steg fram och åter på däck. Han kunde icke sofva, han tyckte sig böra vaka just i detta ögonblick, han kände sig så glad och lycklig, tankarne på hans första strid, den gamla modern och den okända unga flickan, uppfyllde hans själ med förut icke anade känslor. Anton var aderton år och kunde således icke kallas pojke, ehuru fjunet på öfverläppen ännu bibehöll sin friska hvithet. Han såg en liten flicka, som antog gestalten af en underskön qvinna med lifliga bruna ögon och en rikedom af svarta lockar, han ville falla ned och tillbedja henne, men då utbredde hon armarne för att deri mottaga honom och han föll verkligen, men icke i armarne på en schön qvinna med lifliga

bruna ögon, utan rakt i famnen på Matts, som förbluffad utropade:

»Hur i Herrans namn går kadetten och famlar; jag tror, Gud fördöme mig, han drömmer till dess han står på hufvu't öfver kanonerna; hade jag icke kommit nu, så hade hans näsa visst blifvit tillplattad som en hvetebulle.»

Anton svarade icke, och Matts, som icke märkte hans förlägenhet, grep honom ifrigt i armen under det han hviskade:

»Jag kan ge mig blankt den onde på, att blodhunden har något knävelstyg i kikaren, vill ni följa med, så ta vi jullen, ro till utsprånget, der ni vet jag höll på sända en till helvetet — och der ska' vi se om de ha' något för sig.»

»Huru ska' vi komma uppför den branta klippväggen utifrån?» svarade Anton.

»Det går lätt, jag såg när vi rodde förbi utsprånget, att en smal gångstig fanns, är ni med om företaget?»

»Ja», svarade Anton, som i detta ögonblick hade en brinnande lust att störta sig i de äfventyrligaste faror, »gör båten klar, jag kommer genast.»

Sedan posten blifvit tillsagd att omtala hvar de voro, såvida de icke återkommit i dagningen, begåfvo de sig på väg. Anton skötte årorna och Matts styrde.

Några friska årtag förde de djerfva spionerna intill klippan och ytterligare några tag till den plats, der Matts ville landstiga. Sedan de fastbundit båten, började de att varsamt klättra uppför, Matts först och på några alnars afstånd Anton. De befunno sig snart nå platån och endast femtio steg ifrån dem stod en post vid en af kanonerna, hvilka — såsom bekant är — blifvit planterade på klipporna.

Häriifrån hade de utsigt öfver hela korsarlägret och kunde i den klara natten med blotta ögonen se anordningarne, hvilka voro ganska vidsträckta. De anade att antingen ett anfall på fregatten före-

hades, eller också en inskeppning; men huru bestörta blefvo de icke, när de sågo flera af sina fångna kamrater framföras samt nedskjutas likt ett koppel hundar.

»De djeflarne», gnisslade Matts mellan de sammanbitna tänderna.

Alla fångarne voro arkebuserade och ett glädjetjut uppfyllde luften.

Matts lutade sig intill Anton och hviskade: »Tag korn på den hitersta posten, jag tar den andra; på ett gifvet tecken skjuta vi och våra mördade kamraters död blir hämnad.»

»Jag är icke någon lönmördare», svarade Anton kort, »i öppen strid riktar jag mitt gevär mot en fiende, men då han ingenting anar — nej, jag förbjuder dig att skjuta, ty — — —», men innan han kunde uttala sista orden brann Matts gevär af och den ena posten störtade utför klippan och försvann i hafvet. Häftigt ryckte den gamle till sig Antons gevär, ynglingen störtade fram, men kom försent, äfven den andre posten följde sin kamrat.

Matts skrattade belåten.

»Anmäl nu saken för kaptenen», brummade han, »men att döda en bandit är ingen synd. Fort tillbaka, ty inom några ögonblick ha' vi de hundarne öfver oss!»

Kaptén Carnigie fick snart veta Matts' bragd. Den gamle matrosen erhöll en duktig skrapa för sin mordlystnad och Anton en sträng tillsägelse att icke vidare begifva sig ut på dylika äfventyr, förrän han inhemtat sin chefs vilja derom.

Åtta banditer hade blifvit fångna i striden på ön och morgonsolen belyste deras på rånockarne dinglande kroppar.

Tredje mötet, slutet.

»Cathérine, Cathérine, hvar är du?» ljöd fru Carnigies stämma från de inre rummen, »jag menar du blifvit döf, flicka, som inte hör när din mor ropar. Kom genast in och läs detta brefvet för mig, hör du!»

Men då intet svar följde på fruns ifriga ropande, steg hon sjelf upp, för att i egen person efterse huru det stod till med hennes eljest så lydiga dotter. Men hon kom icke längre än i dörren förrän hon af förvåning stannade.

Vid fönstret satt den sextonåriga Cathérine och lät sina blickar irra utåt hafvet. Det lilla hufvudet var stödt i handen och de bruna ögonen, hvilka eljest logo så skalkaktigt, hade nu ett drömmande uttryck.

Sakta nalkades fru Carnigie sin sköna dotter och lade lätt sin hand på hennes skuldra. Cathérine sprang upp och en glödande rodnad bredde sig öfver de hulda dragen.

»Hvad i Guds namn går åt dig, flicka», sporde modern, »är du sjuk, mitt barn?»

»Nej, moder», svarade Cathérine och strök de svarta lockarne ur pannan, »jag tänkte på pappa och — och — —.»

»Och», repeterade modern; »jag vet hvem du menar, kom in till mig, skall du få höra huru båda befinna sig, jag har just nu erhållit bref ifrån pappa.»

Dottern flög förut och när hon varseblef den välkända stilen, tryckte hon papperet häftigt mot sina läppar, men om det var fadern eller *hans* skull, det tillhör oss icke att ännu svara på. Cathérine läste:

»Kära hustru Antoinette!

Lycka och frid öfver dig och vår dotter. Med kapten Wallière, som just nu seglar förbi, sänder

jag detta bref, på det du må se att jag har helsan. Jag har lyckats totalt innesluta den förbannade Jeff Thomsson, kallad blodhunden, och har redan bestått en hård dust med honom. Men att drifva ut honom, tror jag mig icke förmå ensam och har därför begärt förstärkning, så att jag hoppas att snart kunna vara hos er igen. Som du vet är vår dotters räddare hos mig, det är en käck och oförvägen pojke, som gör mig både bekymmer och glädje. Jag skall väl taga honom med mig hem, kan jag tro, ty eljest får jag väl inga glada miner af en viss liten fröken Cathérine.

Det guldkors hon engång skänkte honom, har räddat pojken i en hård strid med korsarerna. Jag har för hans duglighet utnämt honom till kadett och det är möjligt att Cathérine får återse sin räddare såsom löjtnant. Guds frid öfver er; helsa alla vännerna ifrån

din tillgifne make Charles.»

Med vexlande sinnesrörelser genomläste den unga flickan faderns bref; den hon tänkte på var ju hos honom och hade redan, så ung, genomgått faror.

Hennes hjerta klappade af innerlig glädje när hon förnam att hennes lilla gåfva räddat honom, och vid tanken på att hon kanske inom kort skulle återse föremålet för sina tankar, purprades hennes kind och höjde sig barmen med snabbare fart. Ingen enda dag förgick, som hon icke såg utåt hafvet, och långt öfver den glittrande ytan flögo de tysta suckarne och tankarne.

Den unga flickan älskade för första gången, och hvad renare gifves än den första kärleken?

Den nyfallna snön har icke hvitare färg, barnets första joller är icke ljufvare.

Den första kärleken är Guds skönaste engel; den engel han mest älskar, *ty den är en del af honom sjelf.*

Efter detta lilla afbrott återvända vi till de stridande.

Åter hade en månad gått bort utan att någonting blifvit uträttadt annat än genom obetydliga skärmytslingar, hvilka endast åstadkommo ett allt mera försvagande, utan att derföre leda till målet.

En ruskig qväll i början af år 1782 beslöt kaptenen — sedan han förgäfves väntat på den utlofvade undsättningen — att våga en stormlöpning mot lägret både till lands och sjös.

Strax efter solnedgången sattes båtarne ut, fylldes med folk och hade dessutom med sig hvar sin kanon. Just som båtarne aflägsnade sig från fregattens sida, började den stolta Eugenie's mörsare att spela mot inloppet, sedan kaptenen lagt henne så, att kulorna skulle kunna åstadkomma någon verkan.

Sjelf tog kaptenen befälet på den båten, som styrde kurs mot utsprånget.

Allt var tyst i banditernas läger. Antingen voro dess försvarare borta, eller sofvo de, ty kaptenens båt, som ändrat kurs och styrde igenom inloppet, kom utan hinder ända fram till skonerten. Men då började Nancy utkasta eld och lågor och från stranden svarade de grofva basarne derpå.

Fransmännen ryggade icke tillbaka. I spetsen för sina modiga bussar klättrade kaptenen upp för skonertens sida och ett ursinnigt handgemäng började, i hvilket fransmännen efter nära öfvermenskliga ansträngningar behöllo öfverhanden.

Jeff, som sjelf var ombord, var den siste som lemnade Nancys däck. Djerft kastade han sig i vattnet och nådde lyckligt stranden, men icke ensam, ty fransmännen följde honom hack i häl, och han såg sig tvungen till att inom sina förskansningar strida för lifvet; segern flydde allt längre bort.

Anton hade emellertid landstigit på sin förra plats och framkom just som korsarerna flydde in i lägret. I spetsen för sin afdelning högg han modigt in på de genom det oförmodade öfverfallet nedslagne banditerna, och allteftersom de öfriga officerarne hunnit anlända med sitt folk, blef hela lägret inneslutet, den ena kanonen efter den andra

tagen efter fruktansvärda blodbad, och till slut sågo sig korsarerna tvungna att gifva sig på nåd och onåd. Tom hade stupat efter ett hårdnackadt motstånd.

Med fladdrande hår sprang Jeff från den ena till andre, uppmuntrande, hotande och bedjande. Ingen kula träffade den gamle förbrytaren, satan tycktes spara sitt offer.

Kapten Carnigie och Anton möttes för ett ögonblick midt i stridshvimlet.

Just då framstörtade Jeff mot kaptenen och sigtade.

»Dö, din hund; du skall ej hafva äran att fånga den gamle blodhunden»

Med dessa ord, hvilka hos fransmännen uppväckte den högsta bestörtning och raseri, tryckte banditen af, en man föll, men det var icke den älskade befälhafvaren. Anton hade med en hastig rörelse kastat sig framför den hotade och hans bröst uppfångade den kula, som var ämnad chefen. När Jeff såg sitt anslag misslyckas upphäufde han ett förskräckligt rytande, det stora slagsvärdet glänste i hans senfulla hand och i vild fart rusade han mot kaptenen, som lugn inväntade sin dödsfiende.

Men just som Jeff skulle låta slaget falla lade Matts sitt muskedunder gravitetiskt till ögat — en dof knall hördes och kaparekaptenen rullade, under förfärliga svordomar, i sitt eget blod.

Med hans fall upphörde försvaret. Femtio fångar jemte hela lägret, dit ofantliga rikedomar blifvit förda, föllo i segervinnarnes händer.

Med djup rörelse i sina drag lutade sig kapten Carnigie öfver den till utseendet liflöse Anton och mumlade: »Denna gång kunde icke Cathéribes gåfva skydda ditt trogna bröst». En varm tår nedföll i den gamles skägg. På en bår fördes den sårade ynglingen ombord och tvenne dagar efter korsarernas besegrande lyfte Eugenie ankar och hoppade lätt öfver de sjungande vågorna mot Frankrikes kuster. Äldste officeren förde befålet

på Nancy, hvilken följde den stolta fregattens kölvatten.

Och när dödsklippornas mörka konturer dök ned i vågorna och slutligen försvunno — då höjde alla en lättnads suck och vände gladare blickar mot framtiden, som log ur de silfverkantade molnen i öster och i den sjunkande solens sista stålar.

Fem år hafva förflutit.

Vi göra nu ett besök i den lilla lotsstugan på Sveriges ostkust. Der är sig likt, som i början af vår berättelse, men ett är annorlunda.

Den gamla sjöjungfrun hade åldrats betydligt.

En solklar eftermiddag på sensommaren hade den gamle tagit plats utanför sin stuga på en der befintlig träbänk. I hennes knä hvilade den Heliga boken. Ömsom såg hon i den, ömsom utåt hafvet, liksom väntade hon att få lotsa någon seglare inomskärs.

Ingen underrättelse från sonen hade gjort något afbrott i hennes enformiga lif, och hon trodde fullt och fast att han var död. Såsom sådan begret hon honom, och i denna hennes sorg deltog alla grannarne.

Den omnämnda qvällen tycktes dock gumman så hoppfull. Hon kunde icke göra reda för alla de känslor, hvilka stormade in på henne, det var liksom en ande hviskat i hennes öra: din son lefver.

Likt den drunknande grep hon efter hvarje halmstrå.

Plötsligt reste hon sig och riktade blickarne utåt hafvet, hvad såg hon?

Ett fartyg närmade sig för en gynnande bris, de hvita seglen förgylldes af den nedgående solens strålar, och en djup bäfvan genomlade den gamla vid åsynen häraf.

»Måste väl ut och lotsa in honom», tänkte hon, »skall väl gå in ett slag först.»

Hon inträdde i stugan och dröjde der unge-

fär en halftimma. När hon kom ut var hon klädd i en stor vid sjömanskavaj och ett par duktiga stöflar för att afhålla vätan. Men hon stannade och betraktade förundrad fartyget.

»Hur hänger det tillhopa», sade hon för sig sjelf, »han för inte lotsflagg och till på köpet gör han sig redo att kasta ankar. På samma ställe låg Maria, som bortförde min stackars gosse. Gud välsigne honom, han är nu hos *Honom* ibland hans englar och jag kommer snart efter.»

En tår glänste i den åldrigas öga och hon återtog: »Men, så besynnerligt, han sätter ut en båt, således måste farleden vara känd. Jag känner likväl icke igen fartyget, mina ögon börja blifva skumma, jag kan inte se hvad namn det bär.»

I fartygets akter prunkade namnet Maria.

Båten kom närmare, den lade till. En lång ljuslockig yngling, klädd i franska sjöofficerarnes uniform, hoppade lätt ur farkosten och ilade med skyndsamma steg mot den gamla, som dröjande vändt om mot hyddan och i dörren inväntade den ankommande.

Men i ett nu fingo hennes drag lif, ögonen strålade och med utsträckta armar ilade hon ynglingen till möte under utropet:

»Anton, Anton!»

Mor och son omfamnade hvarandra efter nära sju års skilsmessa.

Detta återseende bevittnades på afstånd af en äldre herre och tvenne damer. Slutligen förde Anton den gamla modern till främlingarne; den unga, strålände qvinnan skyndade i hans famn, och den gamla sjöjungfrun fick nu uttala sin välsignelse öfver sin sköna sonhustru, den fordna Cathérine Carnigie.

Kaptenen svor på att dessa ögonblick voro mycket skönare och mera betydelsefulla, än när Jeff rullade i sitt blod på dödsklipporna.

Antons hemkomst spridde glädje bland hela ortens befolkning, ty ingen hade glömt den hur-

tige lotspojken med de ljusa lockarne, men kunde icke nog tala om honom och den förtjusande hustru han lyckats förskaffa sig. Med sin unga maka bosatte han sig i Sverige och tog modern till sig. Men äfven i praktens salar längtade hon till sin lilla ö och sin blekingseka; hon hade den lilla stugan kärare än de prunkande jemaken. Detta är oftast förhållandet med skärgårdens innevånare — de älska sina klippiga holmar mera än slättlandets jemna grönska, och de vilsekomna tistelblommorna i någon bergsskrefva tjusa dem mera, än de sandade rabatternes lysande kamelior.

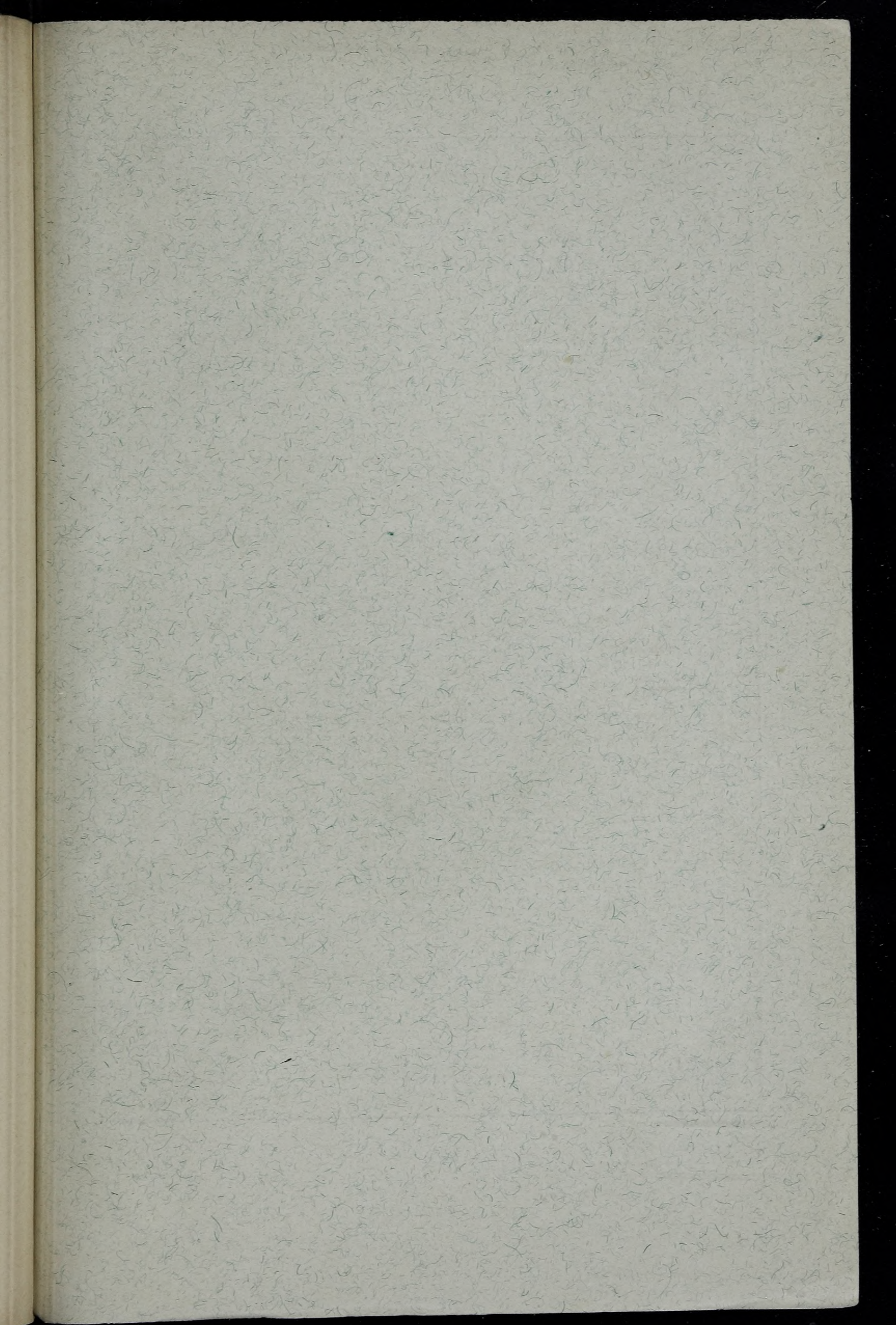
Och när den gamla gungade den förstfödde på sina armar, lyste glädjen ur hennes ögon och med ett skämtsamt leende sade hon till den unga modren:

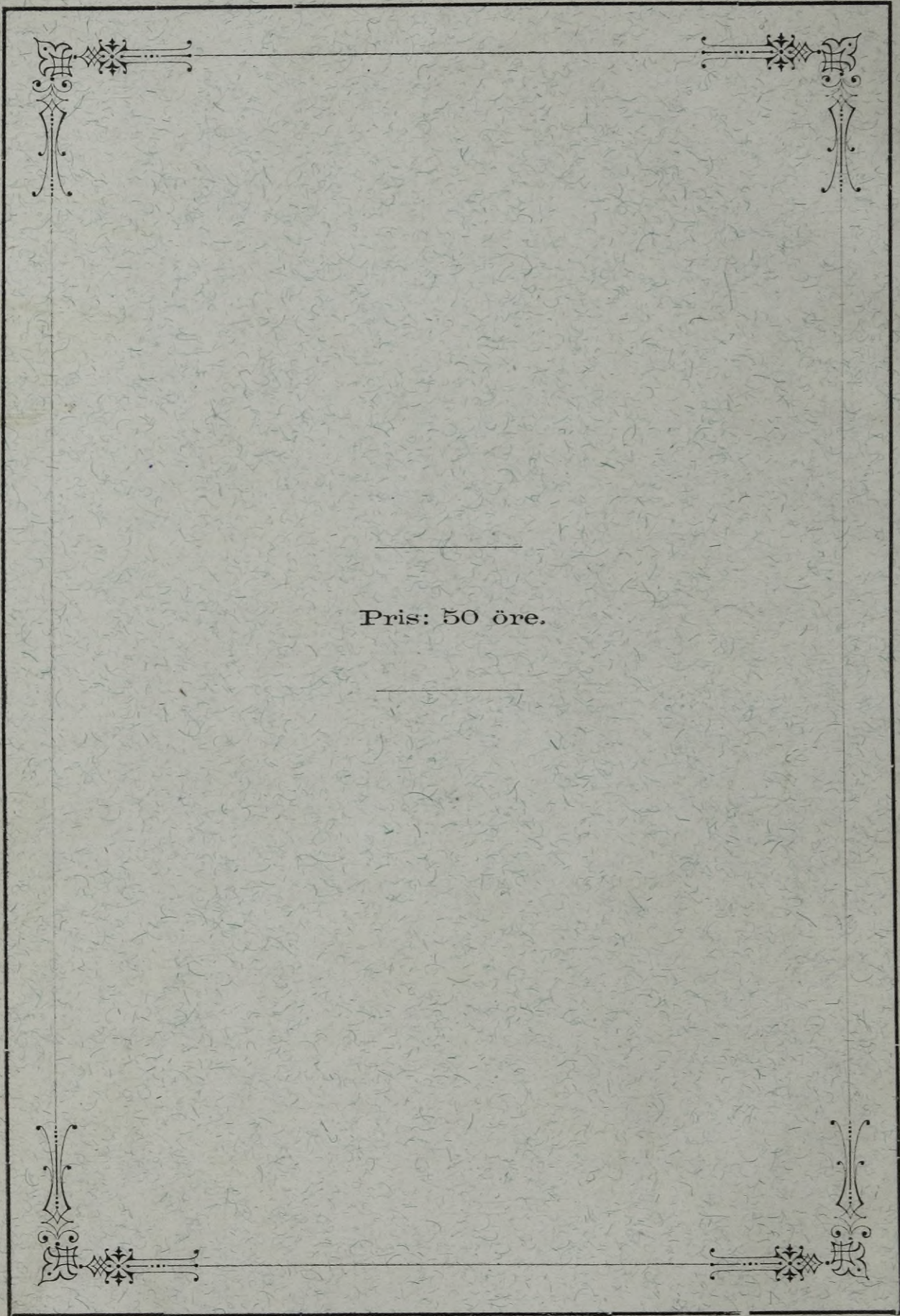
»Den pojken är lik både far och mor, och han blir nog en duktig lots med tiden.»

»Kapten Carnigie flyttade också till Sverige och det åldriga paret trufdes väl i sitt nya fädernesland.

Ett år efter Antons hemkomst rasade en förfärlig storm i östersjön. En mängd plankor, kistor och menniskor slungades i land, och ibland de sistnämnda igenkände man styrman Nils, hvilkens vidriga utseende dödskampen ännu mera vanställt.

Gamle Matts hade också gått till den eviga hvilan, sörjd af alla, som kände honom.





Pris: 50 öre.
